

Digitized by the Library and Information
Centre of the Hungarian Academy of
Sciences

KAUFMANN
DÁVID
KÖNYVTÁRA

t. 167.

מדרש רד"ש

ספר צביה המדרש של יעקב
חדר ראשון

אמר חכמים אל בשע שרדנו האזניים אחרי בעינינו
וראנו אותם ישרא מחזק איהו ורעה אז נאמר שרדנו
לכזה שבוחת ופניו בן וכלבאות וקטע מלאה שם נחם כך ישרא
בשע שרדנו את האזניים מארץ למטה ומה משה אנה נלך הרי האזניים
לאחריו והם אפילו אז שרדנו קולם בבטה ואין משה בכה ומה איר
נחמנו ומהו של הקבה ואמר משה משה כבודו כבוד אב התפלה שהתפלל
אברהם אברהם בשע שרדנו לו ושחוש ירחק בן אד קל באהבה
ואחר הטוב (ולא רצו טנא ויטכס אברהם בבקר ויחבול את
חמורו וירק את טע בעריו אתו ואת ירחק בן ווי היו הכערים האון
אויצה א עבר אברהם ויטעמו א אור ירחק אכזו ואן אנו הולכס
לפרט אור א אכזו ער בה ער וקום קרוב וכתל וירק אברהם את ולי
העלה ויטס על ירחק בן וירק ברו את האט ואת האוכלות וילכו טעהם
יחדיו אור ירחק אכזו אכזו ואן על יחדיו וואר לו בע קרובן להקריב
קרוב ואר לו הרי טס טהוא כהן גדול וואו וקריב את העלה איר כפר
איהו גדולה על ירחק אפני טל איה כלום בידו להקריב ואמר ירחק אל
אברהם אכזו וואר הכע בע וואר הכה והעלים ואיה הטע (עלה
איר ער ער ירחק ירחק ויטכס טהוא וידע מהטבת אכזו וואר היר בידו
כלום ואין ער פי כן וירחק ואר אכזו ומה אכזו טכח בו הבן הכה
הרי כפלי עמה לו ויטכס ירחק כוחו בעבור לקיים מצות וירב ואר

לו אברהם את יורש כן בני טיבך ועבד בן יצחק ויחיי השנים
 יצחק ואבינו אבי אהר עשה רבן קוק והוא עשה רבין בעד שהע
 והלכן בדרך קדמו שכן לאברהם ויחיה לו ויחיה לו ויחיה לו
 אחר לו להתפלל אחר לו להתפלל אחר למה עשה על כתפו ואש ואמרת
 בידו אחר לו שמה שמה יום אחד יום ימים ושלש וסוף ואמר לו
 עני לא שם היית כשאמר לך האשטן קח נא את בנך יחידך והעלדנו
 לעולה וקח כמותך ויבד בן חמוך בנה ובחור שטן לו הקרה ואמר שנה
 אחר לו אברהם לא היה אשטן אלא הקרה בכבודו ובעצמו אחר לו קח נא
 את בנך את יחידך אשר אהבת את יצחק ועשה לפני עולך אחר לו השטן
 לא ימחק כמותך הקדשך ופסח ותוס דרכך אחר לו אברהם מי הוא קין
 אבר וזיופה ישרים רבחו כיון שראה השטן שלא קבל אברהם את דברו
 אחר לו תרם אברהם אחר לך בשוכה תעשה עולה ולא ין יצחק אחר לו כן
 ענינו של בורג שפלו ואמר אמת אין שום שטן לו ואני ואניך אלא הקרה
 העוב בעצמו יעשה בנ שטן וישר לפני יצחק ויחיה לו בנוד כמותך
 אחר לו היכן אתה הולך אחר לו ולחוד תורה אחר לו בחיך או במותך אחר
 לו וכן יש אדם שילמד תורה אחר מותר אחר לו איך עשה היכן שטן
 ילדוהו ומה אחר יורש כי לבוח מולך אבר בן הדך אחר לו אנו
 בעצמו יורש ומה נפלי אסורה בזה הקרה ובסודו כל מה שירבה לעלות
 אחר יעשה ויב השטן והלך למה ויבנה לו וקח אחר לו אברהם בעלך

היכן

היכן הולך אחר לו ואלאכנה הולך ויצחק בן היכן הולך אחר לו עמו
 הולך ולחוד תורה אחר לו עולה קרה אחר יקחו שטן על בן שטן
 יורשת שלוחו הולכן בדרך באותה שטן הדבר ע מתנה ועתה
 איברהם לא היה בעולם ואף על פי כך נחזקה ואמר אה שטן לו
 הקדוש בנך הוא יעשה לשלם ולחיים וכוון שמה אחר שטן לא
 עלתה בידו מחשבתו ותאות אלו ואלו קרבונו של אברהם מה עשה הולך
 לעשות עמו כנח וצול וכוון שהגיע לאותו נפש אחר אברהם ליצחק
 האחר לו אשטן ואכנס את תחלה ויבד ואמר אס הוא עשוק וכן עשה
 יד לתוך הכר עי חזי הנפר ואין האים אף עין על ברכו אחר ליצחק
 כד אחר אל תראה שהאים און אף עין עי ברכו אחר יצחק ויחיי ולא
 הספיקו לומר עי חזי הנפר עי שברו האים והן ביהו עי לאברהם
 באותה שעה שמה שטן לשאם ואמר רבין לו עולם קלוי וידם לפני כח
 כבוד שמה הוא אלה בעיוכם ובחשבותכם דבליה וכלית עלי
 ואמר לו אשטן שטן כחש בעולם ואתה יחיד שטן כמותך בדרך
 בעולם הודע שטן בעולם ועלה יצחק בן לעולה לפני ווע מהדע לו אחר
 ישמעל אחר לו כי בלחך יקח לך דבר ויבטין אס אכס עובדין בנח
 קי יחיה לך בעולם אחר עי הקרה בשטן ויחיה האים על הארץ ואמר
 עימם בביטה בעד שטן ויחיה בדרך אברהם ויצחק בפניה אמה
 בן ישמעל וכן אחר עי אברהם שהיו שומרים את הכלים ואת דמות

אמר ישמעאל וכו' יקריב אבא את יצחק ואע' אורש כל הנכסים שיש
 מאבא אמר לו אל תעזב אתה כבר ג' שנה גדולה מבשרה ושולח באדבר
 אבא ^{אבא} אמר עברו נאן ביתו בארץ חבלה וכו' הקדש משיבה ואומרת
 (הם) או זה ירשנו זה ירש וכו' ויבואו אל הארץ אשר אמר לו הלא
 ויבן שם אברהם את המזבח ויערן את העצים ויעקוד את יצחק בנו וישם
 אותו על המזבח אמר לעצמו אברהם היה בונה את המזבח
 ויצחק מוליט לו את העצים ואת האבנים אברהם היה דומה ואדם
 שהיה בונה בית חתונה לבנו ויצחק היה דומה ואדם שאין חופה לעצמו
 שעשה בשאחה אמר יצחק לאביו דבר צדק וחטון דרוך ולסור ידי
 וכלי יפה יפה שיעבדו כן שלישי ושבת שנים ואתה דן כשאתה
 את הסכן אבני כך אפסדהסכן שהנפיל הנפיל ושם אשה כי אדם
 ואכל ארסן אלא בקרשה ארץ אבא מה ויעשה רשון ואל תעזב יצחק
 כדרך ואלו חתונך שרפי יפה וטוב אפר של והולכה אל שרה אמר
 ותעשה בתובה בחור שלה ובכל שנה וישיה היא נכנסת בחור שלה
 תזכיר מן יצחק בנה בבני ועד אמר יצחק לאביו וזה אמר לי
 כשתלחטי ותברא ארבע ותלך אל שרה אמר ותלך ארץ יצחק בנה
 מה תאמר לו ומה תעשה לנרעם אמר לו אברהם אבי יודעם שאתה
 יהיו אנשים יאמרו הוא שיתאמץ ע' שלא כוללת הוא יתאמץ איום גדול
 ואילן אמר עך את העצים ועקר אותו על העצים אמר לעצמו

אמר

אמר דומה וכו' בדרך וכו' שבת ארבעות שנה בכה גדול והקדש
 בדרך הוא יושב על כסא דם וישא דומה היה להם שנה שנים ויהיו
 ראשית כופלות אברהם וכו' וכו' ויצחק ואלהם כופלות על העץ
 והיה הסכן עבדו כדאמרת ^{אמר} אמר וישלם אברהם שנתו ויקח
 את האבנים וישחוט את בנו אמר הקדש בכך הוא (אלא) אמר
 השרת ואותם אברהם אהב היוך וחר שמי בעולם הזה אם היה
 שואג (כס) בעשה שאמרתם בברית עליה מה אבול כי תזכרנו וכן
 אדם כי תזכרנו מי היה אחר שמי בעולם הזה כאברהם באותה שנה
 בלא מלאכי השרת באר כפס ומה היו אנשים נשאו מילות שבת עבר
 אורח הפז ברת הוכן הוא אמן שפרן אל אפסי אורחים שכן האורח
 שהיו ביון אמר מכניס בתוך ביתו ואמין ואשרן ואלו (דרכים) הוכן
 הוא הטבר שנה אברהם הפז ברת הופר אורח ברת שאמרת לו
 כי יצחק יקראוך דבר ואם בנית ארץ את יצחק והרדי
 האבילות על צומו ובכו מלאכי השרת ואמרו וכל דומה וכו' וכל
 הסכן ועד הסכן ולא שלט בנאמין של יצחק אמר פחה שאלתו
 אמר לו הקדש בדרך הוא יאכל אפר מה אתה עומד אל תעשהו (לוחט)
 אמר קרא אברהם אברהם ואמר אליו הנה אפר מה קראו לך
 פעמים לפי אברהם האם והאלך צוות כאדם שנות ואמר פלוג
 פלוג מה אתה עשה אל תשלח ידך אל הנער אמר לו אברהם (אמר)

אמר

יצחק היו ימים וכבר עברו אותך ארבע מאות שנה וזמן קצת קדמות
 (לעבר אותם) וגם טמאך הקדש ויטעם ב' ביום ההוא את ישראל וזך
 מערים וירא ישראל את מצרים את על שפת הים **דקרא** ויבא
 את היר הקדש אשר עשה באלכסנדריה מאד חכמה וכל בשר
 שברש הקדש והטבוע האצילים בים שד עזא שר של מצרים לפני הקדש
 ברוך הוא ואמר לפני נבוכד של עלם מפני מה אתה רוצה להטבוע בע
 בים כלם טבע אחד אפסך או הקדש בנאחד אפסך ואם בשלל טבוע
 טבועו בהם אתה רוצה להטבוע כבר עלו בעך מה שפסל שכל כסף
 וזהב יהיה להם עליו ויד כסף הקדש ברוך הוא פסילא של מילה ואמר
 להם טבעו ע' כסף ובין עזא שר של מצרים באחדות תחלה הבאת עליהם
 רעב והעדרת להם וסוף אנהבי טהלים ואחר כך באו עם כננים ברעב
 והם טבועו בהם בכל עבודה קשה שבעולם והם נעקו ארבע עבודה והם
 טועים לפני וטמאת להם אפרים טמא משה ואהרן ובנו לפני פניה
 ואמר לו כה אמר ה' טלח עמי ויגדו לפני אפני אותך רשע היו יוטבין מלכ
 מזהב ומעט והתחיל להתנאות ואמר איני משר משרים בקולו אך לא בא
 לפני כחו טבאין כל מלכי מזהב ומעט והתחיל להתנאות ואמר (א) הריני
 חזקן לפני כדך טבאין כל המלכים אבל אלה זה טמאם מזהבם
 איני מכיר מה עשה הור ופסל פקדון ולחמא כתב מלכותו הטוב
 ואמר לעבדיו אלה זה מלכם שאלמס הטוב כל חכמא ואמר מלכ
 טבן

טבן מלכ הוא וכן מלכי קדם ואמר לאלוהיו מה מעשה ש אלה זה הטוב
 ואמר לו הוא אלהי המלכים וזהו האדוני הוא ברא את המלכים ואמר
 האין והוא מזהב ומזהב ופסל כל חי ברוך הטיב ואמר לאלוהיו וטמאת (לאלוהיו) א
 כזה בכל העולם טועה אלו המלכים אלא אני לבדו טמא בראתי ועלם
 עבדני ועל רבדנה שכפר בי טמאת בו עלם האבות ע' טמאת בעי בעל
 כרחו וע' כל זאת לא מצא עצמו מרשע וחונן ורחוק אחרים (החזיקם)
 (לעבודו) ופסל טעמה בו כל זאת ולא הכיר אותי אין חסד הוא לעבדו ב
 בים הוא וחילי איד ע' כל פלאי של מלה ברוך גדול יש לך להטבועם
 בים כטמא שדו כן פתח ואמר רבן העלמים יודע את שחייבים הם לך
 אלא יהי רצון מלפניך שתתעבד עמי בחדת רחמים ורחם על מעשה ידך
 כחו שכתוב ורחמנו על כל מעשיו ובקש הזה רחם עליהם עד טבא צבאן
 ונעל רפוס של אבנים שהיו עושים במצרים והראה אותם לפני הקדש ברוך
 הוא ואמר לפני רבן העלמים אותה אחיה טבא העבודה קשה טעמו בעך
 תרחם עליהם ויחזור הקדש ברוך הוא מן אדת רחמים ויטב עליהם בכסא
 דין וטבוע בים וכן נאמר וירא ישראל את היר הקדש אשר עשה ה' במצרים
 וייראו העם את ה' ויאמינו ביה ובמשה עבדו **דקרא** משה ואמר
 חכמים ו' בשרם טבא וטמא לרן טובה להקדש **דקרא** ברוך הוא
 מאדן (משה) משה רבינו מאד תחלה ואחר כך נאמר מן איד עבד משה
 משה וטמא מאדן מאד תחלה ואחר כך נאמר אפ טמא יחיד ואתם רבם

וכבוד רבים גדול על ויחיד ויחיד פתחו יטרא ואמר כיחיד נעשה ה' ששה
 וכו' נסים ונפלאות בשעה שגדלו עליו האנשים ואמר כל הן הילד היוצא
 תלכו כחיו היו אבותיו יצאנו אלה ואתה מפל עליהם תראה והיו יולדות
 בלי צער יוצאין מאמם מן השמים ומחצין וסבין וזאת היתה מביטין אותם
 בקדו צבטטן ומליאין בידים שש חמסות אחת של חמשה ואחת של דבש
 וכאשר מאותה דמות אותה רחמן וחולסין מאלי והיו כולטין שבה הקדו
 ברוך הוא והיו מאחזים ברוך האקוס של חנה הסנדק ואתה מדרש של
 אברהם אבינו והיו מאחזים הרי הם בידך עשה מה שאתה חפץ בהם והולכו
 אדם וכלהו הנזכרים וזוים וזולתו באים להקדו ואתה ברחמיך הכינים היות
 אצלה את האדמה וכולהו אבותיו וכולהו אבותיו באקוס אחת ^{והיה} ^{הוא} ^{הוא}
 אבותיו אדם וכלהו יצאנו היותו כבוסים ^{הנזכרים} חמסות חמסות וכל
 אדם ואתה היה אכזר אכזר ואמר בשפתתו וכל זאת עשית לי אפסך עשיר
 ולכן נעשה אז ישיא משה וכו' ישאל את השירה הזאת ^{אם} ^{ואמר} ^{לואמר}
 אשיבה לה כי נאמר ^{קדש} ^{וזהו} ^{יה} ^{אמר} ^{הכחוש} ^{לואמר} ^{משה} ^{לשמו}
 אתם נפתם הוזהר להקדוש ברוך הוא שששה עשר נסים ונפלאות בשעה שגדלו
 אדמים אחות ואמר לאבי נאמר לי בנפואה שגדל אחר כך שגדל את שכל
 מעבורה זו וכלהו אומר אומר הצבינה אחת כמו שאמר ואלי כלה עוד הצבינה
 ותקח לו חבתה ואתה אהרן בחרך ובחרת ותשכבה את הילד ותלם בסוף על
 שפת היאמר ותתלב אחותו מחרון לדעת מה יעשה ^{הבנה} ^{יתעלה} ^{שמו}
 (אמר)

לואמר

אמר עד הוידר חוס גדול באפוס עד שיראה את פניו ^{החן} ^{על} ^{האנשים}
 ותרא את השוכה ותלם את אמה ותקחה ותקחה ותקחה ותקחה ותקחה
 על והקדוש ברוך הוא נתן לו חן בעיניה ^{בלתי} ^{האמה} ^{ולקחה} ^{אותו} ^{ליכנס}
 את שירה והקדוש ברוך הוא נתן לו דעת שלא לרעות ^{ליכנס} ^{שירה} ^{וחלב} ^{מאמר}
 והחזיר אותו לחיק אבי ונתנה לה בטבול טבד גדול וכלהו יצא בן שלש שנים
 הלבושה אותו בת פניו בקדו צבטטן ושקדו אותו ^{לבושה} ^{וכאשר} ^{אותו}
 פניו נאמר לקדו בחיקו ונעלה הכתר מעל ראשו ושמח אותו במעט והיו
 יושבין ^{לפניו} ^{כל} ^{הנזכרים} ^{אדמים} ^{וחמיה} ^{ואמר} ^{לו} ^{תעורר} ^{זה} ^{שש} ^{הכתר}
 מעל ראשו ונתנה בראשו מתקדמן אלו שלמה ויהא אומר שגדל ^{לבושה} ^{אותו}
 מאלכות אדם מאדמים ^{להקדו} ^{בחרב} ^{ואמר} ^{אדמים} ^{לשקדו} ^{על} ^{שירה} ^{אחר}
 אדם ויתרו שמו ואמר תיכין זה אין בו דעת אלא אם כזונך ואמר ^{לפסך}
 רכב מחר יטיו לפע הילך הזה דיע דהב ונחלת של אם יטל יד ויקח
 הדיע תרע טיע בו דעת ותעלה אמו משפט ואם יטל יד ויקח הנחלת ת
 תרע שהוא כזו ואלות קטורה בלבן והנחה כששש פניו ויצדן דבר נד
 כשד הדבב בעיניהם ויעל כן וטאו הדיע והנחלת באדום אחר ואע רצות
 לעול הדיע וכא צביאל וחרן ידו לתוך הנחלת ונעלמה והבאמה לתוך פיו
 ובשכל זה מע על שפתים וכשגדלו יצאנו ^{לבושה} ^{אותו} ^{דחק} ^{אחר} ^{והאמר} ^{אלי}
 אכזר אכה אים עברי מאמר והקדו וטעמו בחול וכששש פניו ^{לפסך}
 בקדו להקדו אותה והקדו אכזר ששש בכל העולם לא היה כמות והכס עשיר

פועים, ועליו הקדוש ברוך הוא נס ונעלה לראוי כעבודתו של שם ולא לטעם
 כי החרב ובחרת אל יתן נס הוא חבש בבור שם שנים כשלושת מאות
 בן ארבעים שנה היותו ועודתו על הבאר ומצאתו בפורת בת יתרו ומותו
 אותה צמחה ביותו מארתו לה שאמנה והיא ספרה לו חסדו וחסדו וחסדו
 לו כל אדם שבקש וישא את בנותו של אבי חנניה אותו באין אחד שיש לו
 בן יתרו ושבאצין (אין) חיד בולע אחרת לה אין זה אמן הוא אחרת לו אמן
 שבא הקדוש ברוך הוא בעצם שבת כשבא את עולמו הפקידו (אדם) המאצין
 ואדם המאצין הפקידו לחסן וחסן הפקידו לנח ונח הפקידו לשם ושם הפקידו
 לאברהם ואברהם הפקידו ליצחק ויצחק הפקידו ליעקב ויעקב הפקידו לאברהם וברקדו
 לו יוסף בן ושבא יוסף ללון המצרים את ביתו והביאו אותו אשתו
 בכל עין של פרעה ויתנו היה מצלי חרמוני מצרים וראו אותו אשה ואמר
 כלבו ונצבו והביאו אותו ובאותו אשה חקק שם המצרים עליו ואותו עשר
 וכות שהביא הקדוש ברוך הוא על המצרים היה כתוב בו והיה כתוב "י
 רצץ עדש באהב" ועוד באה ימים וקמה שנים היה המצרים
 מונה בבית יתרו אבי עד שבא פנים אחת
 וקחו ביה ונכנס לנה ועצו ושב בקנה לורקו ומצאו ספרו ויין לן ויין
 ספרים והנחו שם ובו היה בורח כל מי שבקש וישא את אחרת מבנותיו וכלשונות
 רבירה העולם ומותו שחמורין גרסום הלות לפורה ומותו חיד הרושם
 נס דה דלתו להם והשקות את צאנם ותבאנה אל יעמל אבדן ואם באתו
 עשה

עשהו וכנסו בן חלה ואם עשדת בחן כשמה אמן יתרו אחר להן אדום
 אחרת בוא חיים ותאמנה אים מצוי העלנו חיד הרושם ואם שמואל
 שה מילות על שמו מצוי ובטל שלם נכנסתו ואמרתו אים יהודי אים
 לא אכזה ולא אכנס (אין) יטול וכיון שמואל בכות יתרו אים מצוי העלנו
 אחר להם אדם ששם עשהו טובות אתן עלתן לו נחל כזה קראן לו ויאכל
 להם כיון שנכנסתו לבית אכלתו ושתתו ודברתו ויתרו שיתן לו לפורה בתו
 (אשה) וצבה לו אים תכל להביא לו את האשה העומד בקצו אים אתגנה לו
 הלכות ופספסות את האין ומצאתו והבאותו ביד חיד הכהן יתרו ואמר בודאי
 זהו אים צבא כל חכמי ישראל וחסדן עליו שנתנו צבא וצאתו מישראל של
 ירו תחרב מצרים וכל המצרים שבתוכה חיד כנס על יתרו ותפסע והכנסת
 אביו שהיה בתך ברת אחרת לפורה בלחך חיוך אים יכולה להגלו את הברוך
 הזה מן איתם משונה אחרת לאביו אבא רצונך שתשאר לי אתה אדם שאין לו
 אשה ויש לו שבוה ברת אים רצונך תשודעה של אחיות בנות אים אמן נס
 הצן ואם (אין) תלכנה של אחיות עש הצן ואם אתה את הברית אחר לה אחרת
 יפה את אחרת תלכנה של אחיותך עש הצן ואת שבי ברתו ושמו את ברת
 ואת כל אשר יש לו ובכל יום ויום היתה לפורה מפנסת אותה אכל מעוני
 אביו יתרו עש השלוחו שבי שנים בבור ואחר שנים שנים אחרת לפורה ואחרת
 נוסרת אים אבי פנים אחרת שרקת אים אחר שבתו לו את האין והלכות
 בבור ועלית ען נחל ברבא אים רצונך פתח את הבור ומה אים הוא את הוצאותו

על מחנה מצרים וכן נאמר ויבנות פריעה וחילו ירה בים ואמחר שלטו
טבע בים סוף ויהדבקו רבם ויחיו אחד תכאים זו יתברך וייתברך
שמו של הקדוש ברוך הוא שברא את עולמו ברחמים ובתבונה
וכפולחנו אין חקר ותבונתו אין מספר רבתי כונס בידו היס נותן באופני
תאוות בשרו הקדוש ברוך הוא את עולמו ואור שלום פתח פיך ובלו
כל הימות טבעולם מאד ופעם רבנו של עולם די טאמיר בלוי והתחיל לבנות
איד הקדש הבית הגדול בכתו קצת היס ובתבונתו חזק דבר מה עשה הקדוש
ברוך הוא בשלן וקבלן היס שנאמר וישב בלתיס וכיחוס מאד לו היס רבונ
של עולם אם כן יתעצב מימי החתקים בלתיס מאד לו כל אחד ואחד היה
אוצר בפני עצמו טאמיר נותן באוצרות תאוות בא וראה כמה חסדו עשה
הקדוש ברוך הוא עם ישראל כשהלכו ישראל באדבר היה הולך אפעהם יואם ב
בידו עץ ונתתם בדרך ויליה בעצור אט והאיד הם ולבת יואם ויליה
ועוד שהיו עם נחשים ועקרבים וערפלים והקדוש ברוך הוא מרחם אהבה ושלום
את ישראל היה יולד ונחשים טיעו עולם כללם וישראל עברין בלילה ועדין
מרחם אימה לו נחשים שהיו באדבר ומפחד ואימה שהיו הם מן המצרים בים
והתחיל מן שלום על המצרים מן היס בים טיעו אנהם אם לזכר האם
לבו חתם ונראה נראה מלכונם איד מאד משה לפני הקדוש ברוך הוא רבונ
של עולם מרחם אימה ופחד וראה הם מן המצרים אינם מאמינים טעבט
בים אם לזכר עשה הם כפולות והראה הם וראו בקרא מאוונתם איד

[illegible]

אמר לו חזקן מאד מאד דבר לפני הקדוש ברוך הוא דברנו על שלום
 וזוהי מע לפניך על אמת בלילה ששית נס לישראל במצרים ואמר דבר
 בזה וזה ששית הקדוש ברוך הוא במצרים לישראל שלא יצא דברו במצרים
 עד שהיה ששית וזהו לישראל מאד לו חסד לך מאד להם לבני תרנגול
 מאד וזהו בתוך מצרים ואמר בעצמי אפילו אדם ואיחוסו בסודות בטעם
 אחת ואמר ששית את פסוקים ותנו דם הפסח על המסך ועל שתי
 המזוזות ועל דלת בתכם ועל המזוזות וזהו דם פסח וזהו דם הדב
 דמה ואין שיהיה לו צדן והפריש דמן לחיים והפריש דמן (וזהו מה שפירש
 על זאת הסקירה אלך וספר אותן שהפריש לחיים אבל אותן שהפריש לחיים
 ולספר כך הקדוש ברוך הוא הצדן להצדן לחוט אלו המצרים ובצדן על
 שהפריש לחיים אלו ישראל וצדן עליהם סקירה פסח (חיים זה דם דם שגא
 ולקחו מן הדם ונתנו על שתי המזוזות ועל המסך וכן על ישראל שחטו
 את פסחיהם ונתנו מן הדם על המסך ועל שתי המזוזות ועל פתלי ב
 בתיהם מאד להם משה כך מאד להקדוש ברוך הוא ואת חוקת הפסח על
 בן נכר ואיכל מן כשלא ישרא דבריו של הקדוש ברוך הוא עמדו על קולו
 בשמחה ובלימים ואין כל על עליהם שהיו בהם במהירות והקדוש ברוך
 הוא פתח וחייה כשהיה חט הלילה עבר הקדוש ברוך הוא בתוך מצרים
 וזוהי ישראל ואלו כלבים בדם מלה ובתיהם מולכים בדם פסח ברוך אותם
 ואמר להם בטעם חיים וזהו המלה שגא וזהו ענין וזהו חזקן וזהו חזקן

בדאין

בדאין ואמר לך בדאין חזקן ואמר לך בדאין חזקן ואמר לו חזקן
 כשחזק משה לפניך שבכורי מצרים מתים הלילה הלילה עליו ואמר כחזק
 בכורי מצרים מתים או שלש מאות ופסח לו היה יודע שלום בכורים
 מפני שהם ששית בזה והיו כלם חיים וכל אחד ואחד היה בכור לבני
 זכרון שגא בכורים וצדן הכות במצרים וזוהי פסח שגא כות
 בעני ובני עבד ובע שפיות מאד פסח בלבו משה העל לו מאד שסר ואמר
 לעבדו כלמי שהיה מלה מלה היתה מפני שגא וזהו שגא עליו והיה
 חזקן פסח עבדו כשפית עליו ואמר לו או תוסף שגא פסח דין על שגא
 לו כשפית מאד עבד מאד בבער צדו והלך עמו שגא ועבדו לפני משה
 צדן פסח בקול צדו וכזה בזה פסח וקרא משה משה בברכה מאד
 התפלל על לפני הקדוש ברוך הוא וזוהי וזהו וכל ישראל אוכלין פסחיהם
 ושחטין מן בהמה ואמרין שיהיה ותושבות לקדוש ברוך הוא בבתיהם
 ואין אחד מהם יצא לחוץ לכך מאד הקדוש ברוך הוא וזהו (אם תראה איש
 מפתח ביתו עד בור ובער את פסח אפרתו על משה מאד לו חסד מאד
 לו פסח האוסף מאד לו חסד וזהו בזה מלה מלה בעצמו וכי דברו של
 חזקן קום בלילה ואמר על הפסחים מאד פסח (משה בברכה מאד חזקן
 בא והתפלל עליו עבדו ואמר חסד במצרים מאד לו חסד וזהו (אם תראה
 הקדוש ברוך הוא צדו אומר וזהו (אם תראה איש מפתח ביתו עד בור
 ואמר פסח משה בברכה מאד בא אל החלק ודבר ענין ענין וזהו חזקן

אעטליך אלס אעלע וואס עס אליהם תחלה ואחרי אהרע אונטע שטאט יתעבדו
 חלבי און ורענעם נוסדו יחד על' על' אשיתו ויאמרו הרבה דע' עלי אחר
 אכרע לנשות חלמה בחיך אע אעטע ערך חיד הודד עליו אבנ' און
 ערם צדוקת בקים וינ' אותם ארפה דולה שטאט ונאח הארפה אער קנ' ה
 אחר כל השנים אער צבאו על יוהסם אער בשיו והוא עמד על קנ' ונענו ת
 תאקנה בחיורן ולשונ' תאך בפיהם ואחיו יקום און ע' פנים ויערד
 חלמה עס ישרא' שלע חרשים וטון אראלס ואלו בן אחרתיו יהיה קרח
 ועני האחת קרע והאחרת גדולה ונע' של יאן עפ' והאחרת שטו אמות
 וחצי ויהיה צרעת באצחו ואזנו הימנית שטמה והאחרת פתחה וכשיבא ה
 הארם לרבר אליו עובות אע לו אדנו הסתומה ואסירלה ארם ורבר לו רעה
 יב' לו אדנו פתחה ויעלה ליד וסלם והרע' אסיר בן יוסף שטאט ספרו עליו אחר
 אער דקרו וספרו עליו כחספר על היחיד ואחר כך יבא אסיר בן חד בעין שטאט
 ואחר עס שטט שטאט ככר אע' וכת' בתורה וליה הא' שלטן ויקר ואלסו וימית
 אכחולס הרע' שטאט ובכוח שפתיו ימית רע' ואחר יקרב הרבה בדריו
 ישרא' האפודים יאמן ולבן שטאט אערק (הם וקרבם ופירושם ורבו כאן
 רבו ויבו תלום בידו שלם שטטם וטתם ארצות שכן אבהירות אסיר העלם
 ועד סוף ואמות העלם יאכו ואותה אורה שטאט ואלסו עים לאורך ואלסם
 לנעך ונחך והגדל חיד הרבה אן השנים כמו שכתבו הקדוש ברוך הוא
 חלמה שטאט תבואתו ותענו צדק ואלתך חפן לטבתך פועל ה' אהרם

והטע עס ישרא' אלסם שנה ואכלו את ויתן ואלסם שנה יסב הקדוש
 ברוך הוא על כסא דין בשם יהושפט חיד השמים והארץ נחלפים וחמה ולבן
 בלמים שטאט וחפרה הלבה וכולם החמה ונע' שנים השלטי יקומו וימית
 לפעו זה הרין והקדוש ברוך הוא אבא כל אמה ולשון ויאמר אלם (אין עברת
 בעלם טבלן וליה השתחוויתם והם אומרו' לאלו כסד' ולאלו דב' ויאמר
 אלם הקדוש ברוך הוא אבא אותם ואלהים בנע' הארץ ואלסו אלם
 יב' לו חיד הם עבדים ויערפם עס יטבו שטאט ויטאלו כל עים שכלו ואלו
 ואחר כך ישרא' באים ואמר אלם הקדוש ברוך הוא אחרתיו יעברתם חיד
 שטטם כי אתם אביון כי אבדכם לא יענו וישרא' לא יענו אתם יאמרו
 ואלו אעלם אער חיד הקדוש ברוך הוא ואלם חידם של צדקם ואלסו בן
 עין ואלסו חידם אפירות שטאט וענים ורע' און והתענו על רוב שלם
 ואחר כך אחרת אלם בכה שמים ואלסו שטאט כי הנע בורע שמים חרשים
 ואין חרטה והארץ עתה הקדוש ברוך הוא חרטה ואלסו את האילות ואל
 חיד חרשים ואלסו חיד העלם ואלסו עולין חיד שטאט פים ואלסו שטאט
 ההם הוא יעלה פים ואלסו ענין בונים האלה ובכחן הזה וקרבן אומנו
 ואלסו ככרות און ויולכו ליחלם חבנה ומכון במהרה אלה
 חיד חרשים ואלסו חיד חרשים ואלסו חיד חרשים ואלסו חיד חרשים
 חיד חרשים ואלסו חיד חרשים ואלסו חיד חרשים ואלסו חיד חרשים

מדרש מגילת אסתר

כתי' תחת הכתובין
 הספר יעלה הרש' תחת הארץ הכשע' שיעה עמנו ע' כדכתי' וכל
 הכע' לנש' יעלה ודרכ' שנקרא נש' (בשמים ותחת הספר יעלה הרש'
 הספר וז' ונתי' השלמה בת בנו של נבוכדנצר המלך שסדף בית המדרש
 יעלה הרש' וז' אסתר הנקראת טנקדחת הדסה והיה ל' (שם וז' מקרה
 מקרה לאות עולם לא יכרת אל' וז' פורקים הוא אחשוורוש כל מקום
 טנקדחת הוא פלוני' הוא צריך מתחלתו ועד סופו ואם הוא
 רשע הוא מתחלתו ועד סופו וכן כתוב הוא אסתר ואחר פורקים
 הן מתחלתו ועד סופו הוא עכב אסתר מצא את הארץ הוא רשע
 כל ימי חייו הוא דוד הקטן הוא צדק כל ימיו וכשם שהיה מקטין עמנו
 קורם מלכותו לפני יי' טעמו מינו בכחא כך אחר מלכותו
 רב' אחר הוא אחשוורוש (הודיע טעם אחשוורוש זה הנכר בעל
 כע' אחר אחריו בן אחשוורוש לפי שחשבונו של זמן הארץ לא
 היה בן הארץ הארץ טעמו מלכותו
 כלומר שלא חן אלא ארץ עש' מהודו ועד כוש יט' אחרים הודו
 בסוף העולם וכוש בסוף העולם וארץ על טע קצוות העולם ויש
 אחרים כי הודו וכוש בקצה העולם והיתה זו קרובה לו וכמו שארץ
 על אלו כך חן על כל העולם טבע עשרים מאה מדינה

בתולה חן על טבע ואחר כך על טבעים ואחר כך על אמה וכן
 הנזכר בן בנה הסדר' כע' הארץ ואחשוורוש אחר הכתובין על
 בטע' הארץ אחשוורוש בקט' לטע' על כסא שלמה ואחשוורוש
 לפני הקדוש ברוך הוא רבנו של עולם מקום שהיה שלמה יושב
 וזן זין אחר זה הרשע יושב שם עשה למען שרץ הקדוש ואל תעל
 כסא כבודך ולא היה יכול לטע' עליו והאך עמנו זה הכסא במדי' אחר
 מיתת שלמה עלה שיתר חן מצרים ועל בכתובת בתו והביאו להם
 ואחר בא סנחריב ועל והביאו לארץ מצרים ישרא' כע' (לחם)
 בירושלם וכע' חן ה' והכה במחנה אשור יצאו ושראו ובגו'
 אחזב וכל כסף וזהב שלם ומצאו הכסא והלבוש והקורא ויטע'
 עליו חזקיה ועל הכבוד שהיה ביד שלמה וטע' מלכותו (ועל כע' כע'
 ויכלל חזקיהו כל מעשיו ובשלמה כתוב והאך מביא ארץ וחת
 ובחזקיהו כתוב בעת ההיא שלם מרדך בלחץ וכל' ויטע' על אותו כסא
 חזקיהו ומעשה ואחר ויטע' ויטע' ויטע' עליו אמה וכתוב וביא
 יאמרו עליו פריש חן מצרים ועל חן ארץ ועל הכסא והביאו
 (אחרים ובקט' לטע' עליו ולא היה ידע מנהג והכה הארץ על ירכו
 והיה שלם לך נקרא פריש כסא וכע' נבוכדנצר ע' פריש חן
 מצרים וקרא מלכו על הכסא והולכו לעלם הארץ והיו דכתי' ושמתי
 כסאי בעלם ולא היה יכול לטע' עליו וכע' כך שלם לאכס' נדחה שלם

והבואו לו חרשים ועשו לו כסא כפי שכלו אבל לא כמו כסא שלמה
 מפני ששפלה ביום הקדש ששפלה וישב שמה על כסא ה' וכן
 בשבת שלש (אבות) חלקן חכמים ול' בזה הפסוק יט' מי שואר שחכם
 מה ששפלה שמה בראשונה אבל אנשי המדינות החזקות מפני שאנשי
 עיר לא יוכלו (לחזק) בו מפני שהיה מצוי עמם תמיד והם ברשותו (כן)
 הקדים אנשי המדינות החזקות ויש מי שואר חלק טעם היה (אף)
 שהיה צורך לכבד אנשי עירו בתורה ובהם יוכל (אף) אנשי המדינות
 האחרות ולא עשה כהן חיל פרס וארז טעם משפחות היו והיה בבית
 בעמם אדם שם היה חלק משפחות פרס שיהיו חרשים ומשפחות
 ארז כדי שיהיה יד כולם עליונה באלוהים ובאלות הימים האלה בארץ
 הרעם וסופר (שם) הרע על ישראל אשר (אף) אותה זו השונה באשמה
 אם רצונך תדברם אמרו ומה נעשה כי אלהים גדול הוא ויש לנו (למוד)
 מפניו אמרו לו הן אלהים טובים ומה עשה להם משה וצור עליהם
 שיבואו (למטה) ויפלו וישלחו ויפלו כצונם שמה (עלות) כצנן מישקאם
 ואמר אלהים כועס עליהם כין שמה זה מדרש אמר להם אל תלכו לבית
 האלהים כדי שלא יא (שם) כרתון פה עליכם ולא הקטיבו (כן) ביום
 השבוע יום שבת היה ועד יום שבת (א) היה טוב וכן אלא (אפלה) לו
 ושתו הרעיה שהיה צורת על כמות ישראל שתבואנה ערמות ועשות
 בהן מלאכה בשבת (כן) כצור עליה שמשח ערמה בשבת

ויא

יש אומרים שחפץ שבא צריחא ועשה לה נבא אפיך לא בזה אל הארץ
 וקצתן הארץ מאר אפי שוארה ושתו אפיוסין (כן) ואמר (אף) שואר
 היה שמה יין (אף) אף אנשים שמה לקבל מלפני הארץ שמה והוא בארץ
 יין שהוסקה שכתב בו אפי שהיתה ושת בת בלשון וזה הארץ וקראו
 לחכמי ישראל ואמר להם דבר דין זה שואר ויאמר הארץ (חכמים) יודע
 העתים אלו ישרא שדעם ^{לעז} טעם ולקבוע חרשים
 מיד נעשו חכמי ישראל ואמרו אם יצאנו עליה שיהרבה (אחר) כשיבא
 הין מאלו יכבד עליו משה ויבא (הרבה) ואם נאמר שיהיה חייבת
 משה יאמר שאין חולק באלוהים ויבואו (כין) ויאמרו לו מדוע הארץ
 מיום טלינו מארצנו עשה עמה וחכמה אמנו ואין אנו יודעין (אין) דע
 בפשט אבל שיה כשכל דקט מואב שהם טוים וטקטים בארץ כין
 הקטן על שאריו אפי שלא עלו מקומם והם ידעו עליה מה שהיה חייבת
 שכן אמר הכתוב שאין מואב מנעונו וקט הוא על שאריו ולא הארץ
 מכלי אל כל ובקלה לא הן על כן עמד עמו כן ויחיו לא עמד
 ויבא הארץ ויבואו אפי כרענא שתר ארמית תרעט טבם חכמי מואב
 ואמר להם בזה מה לעשות בארץ ושת ולא עשו אותו הטעם שהן גדול
 אבל הן שהיה קטן טבם והוא מואבין ומה נקרא מואבין שמה מואבין
 אפיוסות מואב שהיה קטן כפי שמה דן עליה הרבה והרבה מיד
 ואפי שהיתה כלות יופי צוה (צור) צוהה בכותל כדי שלא תפולק

אשה בארמון אלה יפה כמותה ויטל ספרים להיות כל אשה שורר
בביתו אמרו העמים הטומאים הכתבים בודאי האין אחסרנו לטוב
הוא כי לא נזהר עלינו דבר חרש ולא הודיענו אלא מה שהוא מנהגנו ואמי
קדם ומהגל כל האין והוא דברי חז"ל פליטא קרמא בביתא פריטא
(הוי' וואדו חכמים ז"ל אולי אצרות ראשונות או שלחני מלכותיה)
לא יטלנו שריר ופלוס אפי' טכסלת להם כתבים (הרע) את ישראל כחזון
ולא מלאם לבם להקצא מפני הכתבים הראשונים כשהתקדש וטרו וזוה
להיות כל אשה שורר בביתו וכן יעשו היהודים יקבלו ויעשו על כפוס
ויקראו וטעם תאמר יצאנו מן הכלל ונלמדנו לעצ' כבוד נזהר (הוי'
כל אשה שורר בביתו) ומדבר כלסן ענין אשה יהודי היה בשלשן וכו'
לא היה יהודי אחד כעולם אלא שהיה מדרג יהודה מאס ורגה עסק
בתורה כל ימיו ולא עשה כן בכל האל טעם ולפיכך נקרא יהודי
וטעם מדרשו לפי שהיה תפלתו נכנסת לפני ה' כד רזח ומתקין
מורא דכח בן יאיר שהיה מאיר פניהם של ישראל בהלכה
בן טעם בן טעם האל תפלתו בן קיט בן שהקיש על דלתו רחמים
וכתתו לו אשה ימיט שהיה מטבט בעמין מאב בוא וראה חכמתו של
מדרשו שהיה יורם טעמים (לכות דא' שהיה אמר מיהודה ואביו מ
אבעמין והיו המלכותות מתקוות זו בזו ומאורות ראוי מה עשה לכן לפני
יהודה יצא

לפי

טעם

טעם אלהותו דבר אלה טעם בן נצח אלהיה יצא אמר מדרשו ויתקרא
בן העין והתקרא הכתוב ומה טעם לו בנצח טעם אלהיה חרש טעם
(אולי לא היה יצא אמר האין דא' אשה יהודי מפני שכבר בעצ' טכס
הכופר בעצ' נקרא יהודי דכח' ואטלו היהודיה והלא בת כרעה היתה
אלא על טכסיה בעצ' של אבות קראו הכתוב יהודיה ומה טעם
הדסה אלה נקראת הדסה על שם הדקדוקים שנאמר והוא עומד בן
הדקדוקים ומה נקראת אסתר להיותה מסתתרת את רבניה הדא הוא ר
דכח' אין אסתר מוצת מולדתה וכו' ונכחות אבה ואמה ונא' כ
כשהתה אמה מאמה את אביה וכשילדה אמה אלה לכן אמר כן אין
לה אב ואם ונעלה מדרשו שישאנה כשחל לכן נאמר לקחה מדרשו
אבת מל תקרי' לקח אלה אבת ונא' כשהתה וטעם לפי טעם וכו'
צורת וטעם בביתו ונעלה יפה מאמה וכטעם עליה מחשבות טעם אמי
בן מאמה את ולא בנדה קצף בנצח וחרש מלכותאן קצף על עבדיו
ומצינו עבדים לקצפו על אדונם ומה טעם מצינו מלך קצף על עבדיו כמין
כרעה קלל וסוף הדקדוק טעם לו ופ' ומצינו עבדים לקצפו על אדונם
כמו בנצח וחרש כלל מדרשו למעלה לופ' אמר בנצח וחרש כשהיה מדרשו
יטב כשעב האין לכוות לאמ' נעמא אסתר ונעמאיה במלך האין
וטעם לנצח וחרש שהיו מואחים זה לזה כלסן טעמים דומים מוס טעם
זאת אכן לא ראינו טעם בענינו בוא ונעלה לוס האות בסלול אים

אולי

והם אינם יודעים לארדכי היה מושב לעבת הנזית שהיה
 יורש שבועם (לשון) והביר הדבר מדרש ואסתר ותאמר אסתר (אלך)
 בשם מדרש אסתר ואמר חכמים כלל האומה דבר בשם אומה אבנא
 נאולה (לשון) ויבוקש הדבר ויהי בילה ההוא כיון שער מלך משנתו אחר
 (לכיסוי תכו) וימנו מיס והבנאו לו קירן וסם האות בתוכו
 אחר (הם) שפכו האיס ושפכו סם ומלאו סם האות בתוכו ויהי האלף (לחל)
 וכל דבר שהיו עושים לפני האלף היו כותבים בספר המזכרון כשנזכרה האלף
 (לפני מה שיעבר עליו) וכתבו זה הדבר (לחל) אחר הדברים האלה
 ציון המקרים כפואה (לחל) וכללנה האלף (לחל) (האן) עשה האן כלל
 מוקדם על בדרך כבוד (לחל) וכל ששיתחזה לו או שיתחזה לו (על) כן מדרש
 או יכיר ולא ישתחוה וכללנה (האן) כעס וחשב לקשר הכל ומכר האיס
 של תמחה את זכר עולם ושהיה שמואל את אל וזקש האן להטמר את
 כל היהודים (לחל) זכרה אחרים הם הרשעים שהם מעמקים עפזת רעות
 על ישראל וכל אחר ואחר אומר עפזת טובה ועשו הרשע אחר טובה היה קין
 שהיה את אחיו בחי אביו ולא היה יורש שמינו פדה ובה אבא אע איני
 עשה כן אלא יקרבו ימי אבא אבא והנה את יעקב אחי פדע הרשע
 אחר טובה היה על שמו יקרבו ימי אבא אבא (לא היה יורש שמינו פדה)
 ובה אבא אע איני עשה כן כד אינו קרין תחות כוכבי אמהן אנה
 אחת (לחל) הוא הוא דכתי כלל הילול היאורה תשליכות

באן

האן הרשע אחר טובה היה פדע שמואל כלל הילול היאורה
 ולא היה יורש שמינו פדה ובה אבא אע איני עשה כן אלא (הטמר)
 להיון ולבא אבא אע ועד קין טרף ושיים וכללנה האן להטמר הסתכל
 צחצחי השנה אינה חדש אינו טוב לטראל וכן הסתכל בימי הטוב
 ובכוכבים הסתכל בימי הטוב וראה ביום ראשון כי בו נבראו שמים
 וארץ וכת' אבא לא בריה יומם ולא חוקות שמים וארץ (לא שמינו פדה)
 וראה ביום שש ואמר בראשית בין היום וכולה כך יטראל נבראים ארץ
 האומות טמאמר וארצו אבא אע (לחל) העמים ויבא אבא אע
 וראה ביום שלישי ואמר שבת (לחל) הקדוש ברוך הוא כל עצי פירות ודשאי' בו
 וטראל נטמן ארץ בבורים ארץ התנוחה ופרישין חלה ונשחת (לחל) אהר
 וראה ביום רביעי ואמר שבו נבראו שמינו פדה ויטראל בן ראשי
 חדשים ואומות וטמאמר וטמאמר וטמאמר (לחל) וטמאמר וטמאמר
 וראה ביום חמישי ואמר שבו נבראו העופות וטמאמר וטמאמר (לחל) וטמאמר
 תמים ושש בע יונה (לחל) וטמאמר וטמאמר (לחל) וטמאמר
 וראה ביום ששי ואמר שבו נברא האדם והבהמות וטמאמר וטמאמר (לחל) וטמאמר
 אהר קרין (לחל) וטמאמר וטמאמר (לחל) וטמאמר וטמאמר (לחל) וטמאמר
 וראה ביום שביעי ואמר שהוא לבת יום אמהה וקדושה ואכילה וטמאמר
 לטראל ולא נמצא ביום יום שיתקדש עמי וטראל לפי שהם מלאי חלות
 והסתכל בחדשים ואמר ביום יום אמהה וקדושה ואכילה וטמאמר

ובסוף את תורה ובתורה מאי יהוה וכלי שהלכו טובה על ישראל ואלו
 זכותם נחמדו בעשרת הדברות כגון ראש שנתענין בו ישראל וזהו
 באורו כי ראש השנה בתענין בו האנושים וזמן כפרתם בארבעה
 התחילו ישראל לעשות האשון בבסלון וטבת על ישראל מבבל ויחזק
 כרסין כופש את פס (בנות בית שבע) בשבת היו כורתיק ענין לבית
 ארבעת ושלשה. בארז לא וזהו בו טום תעלה כי בו נפטר אשה רבית
 על ולא דם הרשע כי בו טור אשה ועד נפטר בהן באילות וראה את
 טלה (עין ולישראל מקריבין קרבנות מה טלאים שהם כבשים חמומה
 וזהו את טוב לאידי שהיו מקריבין עלות פרים וראה את תאומים (סוף)
 שהוא נחל אצל ודור הכרוקים שהיו תאומים וזהו אפסות בית דוד וזהו
 מהם שהוא פלג וראה את בתולה במאד וראה חסד האמהות ודקדקתם על
 טבה דקדקת כח וראה את אמה באב וספר דקדקת דעאל שהלכו
 הטם מקובה דיאיוותא וראה את מאנושים בתענין וזכר דקדקת מאנוש
 שאחר על נפשו יסרלם במאנוש דקדק וראה את קרב בארבעה וראה
 חסד יחזקאל הנביא שבא ואל קרבנים אלה יסב וראה את קטת
 בעבת וראה חסד יוסף שנאמר בו ותלב באיתן קטתו וראה את
 חל בשבת וראה חסדו של אשה רבית על שנאמר בו וקם דלה דלה וקם
 וראה את דקדק ואל אבא בו טום תעלה (טובה) וזהו שנאמר בן
 כרבים הנאמרים במעודה וראה בהר ארז שחסד גדולתם במיתת אשה
 רבם

רבם והם כרבים טמאין במעודה וזו אי ילימ ואלא אזה הרשע כי
 האילות והכבשים אין בדם יכולת להרע ולחיות כי הכל ביד טמים לבוא
 הכבשים והאילות ואחר חזק אין את לטולא ואחר חזק על ודאידון
 טב ואמותות השמים אל תתנו וכאשר ראה האן טלי הזה את לטולא
 בארז דקדק הקדים הדב (אחשבוט טנא) בתענין הראשון הוא חדש ניסן ו
 וכאשר יצא הן וכל בארז טמא אחר וקט להטולא לטולא ברכילות ולסוף הרע
 כגון טמא חסאם לל לטמא אין דקדק (אחשבוט) לטמא דקדק
 כגון וראה את אן אן אשחושט אס היה רבון נחמד הוקדים אן
 העולם אחר לו מתכח אס אלהים לא יעשה להם אלא לעלה אפרע
 וליסרא אחר לו האן ישראל לבאות דורות היו דקדק וזהו אלהים
 עיני אבן אלהים רשעים וחטאים וכבר נחמד בית המקדש שהם
 יטנו עין אן אן אן האילות נחמד אן אן האילות אחר לו אשחושט
 טמא יל ביטת דקדק אחר לו האן עין אן אן אן אן אן אן אן אן אן
 דקדק וראה תאמר תפסיד בגם חל ופסיד ואפסיד כפסיד וטל חל
 כך אין בגם תעלה ועד טמאנים מאנוש בהבנים בשבתות וימים
 טובים ועל ק הם ענינים וזן מועיל באנוש ודקדק טמא מכלעם
 ולא אכלו בהרן ולא לטו בהרן ולא איפסידו איפסידו וזהו
 ואת דת האן אנים ענינים טמא תפול דבוב בכוס אחר אהם שותבו
 ואם אחזק האן יקם בכוס יינם חובטו בקרקע על אן טוב שותבם

אם על הארץ טוב וכו' וימלא הארץ והאין הכסף נתן לך. אמר להם הדבר
 דומה לזה שרד בעיר אחת והיה לו כסדה פתח גדול ואחר שרד בעיר
 אחרת והיה לו כסדה על גלגל מעפר ואמר בעל הארץ מי יתן שלא היה זה
 הארץ בלתי. ובעל הפתח אומר מי יתן וימכור לי כלוב הארץ שגדלוהו
 ואמר נתחברו שניהם אחר בעל הפתח ובעל הארץ אמר לי הארץ שגדלוהו
 אחר לו בעל הארץ שגדלוהו שחשבו בחכם. כך היה מחשבו שוכני יסדו
 אחד וכששמע דבר הארץ שחשבו אלפים ככר כסף ואמר לו הכסף נתן
 לך אחד ויקראו סופרי הארץ. ואמר דע דע. מי אמר קדמונים שיבא
 על ישראל בעד גדול לפי שהיה לו אחד בארצו בוכה ומצטער על צלות ישראל
 ומתפלל ומתחנן להבדל. שיצאם באהרה ויחזירו לבת הבחירה. ויש
 וירא בחלום להיות עוד בארץ בארץ מיסורו וטלו היה. מכיר אותו מדבר
 ויקרבו ויין רבים באותו מקום והם מתעצבים אלה עם אלה. ויש
 והיתה עם אומה קטנה ובזויה. עומדת לכה ולר אחד ברחוק מן הארץ
 ההם. וישא. עשו וירא והנה נחש גדול שעה מתעלה מבין האומות
 ההם והיה הולך ועלה בארץ וכל מה שעלה מתגלגל אחר בגופו ובענין והי
 כונה לכה האומה קטנה והיה קרב אליה. והיה חושב לעשות לה רעה והנה
 כיסה את האומה הגדלה קטנה חטך עין וערפל וכשהגיע נחש זה על א
 אומה זאת והנה רוח סערה באה מארבע כחות העולם והגיע כחש ותעשה
 אותו כאשר יעשה האדם הבדל והיתה חותכת את הנחש חתוכות חתוכות

והי אותן החתוכות מתעצפות ואוכדות כאנקט והרץ והארץ אשר
 תרפני רוח. וכל אחר (א) השתבח להן אחד נקלה הענין והערפל מעל
 אותה האומה והיה נדח עליו השמש והאור כפתחיה. ויקץ מדרסו
 משנתו וכתב החלום והוא על פקסו וטור הדבר וחתם סוד זה. ויש
 ובסוף בתפלות לבוא לבוא ותעלה כי ידע בראי שגדלוהו עומדת
 על ישראל ואמנה יסד. ולכן לאמנה חלוקת כחמים לבוא יתבדק
 וזהו למטה גס כן לבקש כחמים דבר אחר הכסף נתן לך. ויש
 אחרי כפסת ישראל לפני הקדוש ברוך הוא רבנו של עולם כל דין שאומות
 געושים עומדים עליו אין מבררים מאב לאכסף ולא זהב אלא וכלות אותי
 מן העולם בפרעה ובנבוכד נאמר בזה האומה נבוכד נאמר חלקי בל
 הנצח כל רץ. אומות הריחם בשעה שקרן על צבע מאכות וכן אות
 בפעם ואמר לי השלחמו וללואי. ואמר לי חנניה בר עמרם בשעה שאמר
 נבוכד נאמר לחנניה חנניה ונבוכד השלחמו וללואי. ואמר לו חנניה ונבוכד
 השלחמו ונבוכד. ואמר להם חפצי מה אתם עוברים. וקדש אחר לו קדשו
 של הקדוש ברוך הוא גדולה מלך. שכן כתוב במורה לא היה לך חלק אחר
 ויש. ואמר להם אחרת. בו ואמר לו לכה ואמר לו בו באנו לדור
 אחר להם אשכנזי ארבע מערכות עד שלחמנו וללואי. ואמר אין אתם מלחמים
 וללואי. הרי את מלך אתם בכבשן האש ואמר לווי אש טרף קטנה מאב

(אין) ולא די אהם ישעו חלקם וחלקם יהושע לבס אלא שהיה שלום וחוק
 מלכס וטבחם באכזרי ובא עלהם שיטתו וכל האוכל ואיש ויהיה
 מה ענין ליה קיטין טרפן והטלסן לים והיה להם אלק אחד וזה שמו והיה
 משחית ומבלה כל האמלות ולא חל על ברה עמד שלמה בט ובנה בית
 אחד וקראו בית המקדש ואיש ידע מה היה בתוכו וכלבאים לאחמה על
 מדינות ועליות וכנסין לתוכו ומכספין כולם וכסיוצאן מתוכו הוצין את
 כולן ומתן טובה שהיה להם והרבה להם כסף וזהב וכל האוכלים ועבדים
 את שלמה ומביאים לו כסף וזהב ומסלית טובות ואבנים יקרות וכל
 ואחר מרדו באלהים עש עבד נצור ואלים והביאים לבית מלכות
 ויעדן לא שטו מעליהם מלוצנים ככו ומלוצנים על ידאמנו ועבד ועבד
 והשפלו עולות וכל בארד ובזמן שאצרות הללו באים לידם השחיתים
 כלם ביום אחד וטלוצנים טעם ובטעם שחיתו אצרות הללו ועתה ביד הא
 יבא נפגע בן מרדב ופגע שלמה תיטקות טיוצאן מבית כבן והיה מרדב מ
 מהלן אחיהם והאן וכלכי המלכה באים אחיהם אמר מרדב לתוכות
 מה פקודכם פתח הכאטון אל פתח מפתח פתאום ונא טע אמר ענין
 ענה ומרדב נא שלמי אמר ועד קדש אע הוא ועד שיה אע אסכול
 מיד טאח מרדב אמר לו האן מה אמרין אלך אלו התיטקות טעקות אמר
 לו בעזרות טובות בשרות מיד כעסבאן כלכו ואמר איש טווח ידי תתלה

אלה

אלא באלו התיטקות אמר ר' יצחק בר נפחא האן בעלילה נדוה בא על
 יטראל טנא' ובאלות הימים האלה נא' ומכע טאכלו בסעודת אחטוול
 ותחייבו כליה ולא קבלו ממרדב שהתרה בהם ואמר להם בטביל מיתבס
 הם עשיתם הסעודה אל תלכו לבית המטה כדי שלא יהא פדמון פה אשכאן
 עליכם ולא למען לו והלכו ונלכדו מיד עמד השטן לפני הבה ואמר אפילו
 רבטע עז מתת להם לאוהבין להם מכרישין להם אמר אם רבונן תאבד
 אוהבין וזאמר לו הבה מה יהא על התורה אמר אפילו רבטע הסתפס בעלונם
 אצ הטוה הבה דעתו לחכות טאח באותה טעא אמר הבה למה לי אוהבין
 שבעילה רבו אטוחות בכל יום אטבולם מן העולם אמר לו הבה קן והבא לי
 מילה ומכסב עליה כליה מיד הלך השטן והביא מילה באותה טעא יתרה
 התורה בבדי אלמנותה וטעקה לפני הבה ולקול בכותה נעקן מלאכי טלום
 ואמר רבטע אס יטראל מתבטל מן העולם אע ומה צריכון בעולם כיון שטאעו
 חמה ולבנה וכוכבים אספן להם באותה טעא בא אליהן לו לאבות העולם
 בבהלם והלך אל משה ואמר מי אבות העולם מלאכי שרת לאו נידה וכוכבי
 וכל צבא מרום נעקיס במד וכל העולם כולו בחול כוורה ואתם יושבי ודווי
 אמרו לו מכע מה אמר להם מכע שהלכו יטראל אסערת אחטוול נקד עליה
 לאבדס אמר מטה רבי עה לאליהו דה כלום יטעיס אדם כער באותו הדור
 אמרו יט' ומרדב טמו אלך והויעדו כדי שיעזר הוא אטם ואנו מכאן
 ונבקט כחמים לפני הבה אמר לו רעה נאמן כער כתוב הבה להם אצרות כליה

טקא

אמר להם משה ואבות העולם אם בעטו חתומה דחמים נשבעים ואם בדם
 מה שהיה היה הלא אלהיהוה ואם שהם חתומים בעטו והודיעו למשה ואמר
 ירחמם הבורא והלא והודיעו אמרנו שנאמר ומדבר ידע נכח מה עשה קצת כל
 העניקות ונעשו מלאים מים והלבישם טקיס והושיבם באפר והיו צועקים
 ובוכים ועם כל זה היו עושקים בתורה והיה האין הרשע האין בטחחה לפני
 והיה מדבר צועק לפני הבה ואמר רבשע נשבעת להיבנות דיעם כפופים
 דחמים ונערה נעם אותם בצאן לעבחה נכח לאברהם ליצחק וליעקב וחתולו
 החלבה אמר כב שפירשה נכה הן דה דבאל ואלה נקרא שמו התק משה
 שהתכוונו מן הולתו ארע מה דה שוחה לו הכי שמו עבדו על חמשה חומשי
 תורה וזוהי ענין שלשה עשר ארבעה עשר וחמשה עשר שבטין אמר אבם
 מדרש והיו יום שלשים הוא שלפסח אמרה לו צדיק שביטאלו אם אין לו ישיא
 ואם הוא פסח ילול ויום אכל תענית מבעור יום ופסח אבדת אבדת
 כשם שאבדת אבית אבא כך אבדת אבך ויעבור מדרש שהעביר יום
 עובד ראשון שלפסח בתענית ויהי ביום השלישית אמר לו אני כון שהגיע
 לצלמים נפתקם ממה שפכה אמרה אלי אולי אלה עובדתי ויהי כראות
 האין את אסתר אמר לו יוחנן שלשה מלכא שטר נדאמו לה ביותה
 טעה אמר שהנבה בוארה ואמר שמשן עליה חוט של חסד ואחר שמתה
 את השדכתי וזכר האין והאין תג רבן מה ראית אסתר שזמנה להאין
 ר' אליעזר אמר פחיס טמנה ללכח שנאמר יהי שולחם לפניהם ופח ושלחם
 ואמר

+

ואמר לו יוחנן אמר אבית אבית אמרה שנאמר אסתר עבדתי
 לחם כ' צלמים אתה ^{חנה} חנה על ראש וני יושלך לך אל תיכרי יסלך אל ואלו יסלמו
 לך רבה בר אבא אלכחיה לאוהו אמר לו מה ראית אסתר שזמנה את האין
 אמר לה כד שזמנא שראל שמה ואלו יאמרו אחות יסלך כבוד האין ש
 שחלן בערמא ותצאנו ולא וברשע דחמים מה ששית עליה כי אמרה כלימא
 ושרא שזמנתי לסעודה שלי יאמרו זאת היא שזמן בוטחים בה בצרותינו וזאת
 מכבדת מיכנא אין עוב לך להשן עליה אלא לשוב בתשובה שלמה לפני הבה
 ואולי ילכו וישיענו ואין שמו ואמרה עוד אסתר ברוך נפשה וזמנה אתה
 האין למטה אליה קראו האין והרע והרע אותה ונעלו ושרא
 מהנדה הזאת בליילה ההוא נדה שבת אמר כלבן מכבד מה
 דמנה אסתר האין למטה אין זה אלא שטולו עבד
 טלי והרע ויטא אותה למטה וימצא כתוב אמר שהיה שמי מוחק וצבא
 כותב ונעשה כן למדרש אמר לו האין הכנה מדרש יש בער אמר לה ה
 היהודי אמר לה האין עובד והרעא אובא שמשן מדרש אמר לה היוט
 בשע האין אמר לה האין זה די לו בכחמים ושרות בטיחיה אמר לו האין
 אל תפל דבר מכל אצל דבית הלא וברשע וזמנא כבוד המדרש והיה קווא בהלכו
 קמנה אמר לה ביה אתה קוין אמר לה ביה שבת המדרש קוין כזה בבה
 שוכב ארס אמר קווא מלכות וקרב אותה הכהן ויתכפר לו חטאו אמר להם
 יבא קווא שוכב ודחה עשרת אלפים כוכי כסף שלי אמר לה כלימא המדרש

הנפשים הנפשים והעבר הכל לאדוניו ואמר למדני קום לבוש הבגדים האלו
 ונכנס על הסוס ואמר לה איני יכול ללבוש בגדי מלכות עד שאכנס לבית המלך
 ואמרת כי אין דרך אחר לבנות בגדי מלכות הלא עשו לבית המלך טלחה אסתר
 שיספרו כל בת מלכותות ולא יחמו אותם ולכל הספרים שלא ילכו לשום אדם
 והיה כל זה בדבר מרדכי ובאמרו ובראות האן כך הלא והחם לו המלך ולקח
 הספרים וקח את כל טעמו המצוי והיה טעם האן ואמר לו מרדכי ומה אתה
 מתאמת אמר לו איני כחוש טיהרתי ספר ובעני ואין לא מאמת אמר לו ופלאו
 ספר ובעני היות בספר קריטוס טעם ועליונים טעם התחיל ולא ענה אמר לו
 קום כבוד אמר לו איני יכול אפני התעורר אבל הכי לפני ואעלה על גבי ואדבר
 אמר לו האן הלא כתב בתורתכם בפני אויבך אל תשחח אמר לו הבה באנוכי
 יטראו אבל באומות העולם כתב ואתה על בוחמיו תדוך הליטו מלכות
 וקרא לפניו והכרה בעד לפני אדוניו ככה יעשה ואמר אמר חסד ברכת
 והלא עשו כל חובות טעם וכשרב אל בות עליה בתו טן האן וראתה אות
 וחשבה שהרכב על הסוס הוא אביה וההולך ברגליה היה מרדכי לקחה וקח טל
 רע והטלחה בראש אביה וכשהכירה שהוא אביה והרכב היה מרדכי מיד
 הפלה עליה מן העלה ותחת לכי נאמר והן ברחק אל בתו אבל וחפני כחש
 אבל בתו וחפני חוש על מה שהלכה עליה וספר האן להי אלתו ואמר
 חכמים לו טלח מאות וחמישים וטלח יעניס היו לו האן ולא היו יודעים כדני
 אלתו אמר לו אם מרדכי היהודים מרדכי אין אתה יכול לו אם תאסרהו כבר
 יבא

הוא

לא יוסף וכתב האסורים אם תפילו לו תוך כבשן האש כבר יבא חנניה
 מיטלו ועוד מרדכי האש אסתר וכתב אבן כבשן וזא דמלא מנבא ד
 דאמרתא אלא יעלו על גבי חמישים מאה טעם עשר מאה דחבן וזרת
 והבאו בגלל נאמר והעמידו על כתח כתח וחשב ברגליו ואמר לון קט אע
 תלה מרדכי כשהיה מרחק כל עלי ואמר עליו עליו וכתב בת קול ואמר
 לך נאה טלח בראו בכה אלא בטלח חשבת יא בראשית הלא האן מלא
 מרדכי ואמר מלך בראש התנוקות והיו בוערים וטלח ואמר מלך
 טעם ועליונים אף תנוקות הטלח עליהם טלחאות טל בראשית
 והפךהו עליהם טלחיים ואמר בלבו ואמר חש טלחאלו התנוקות ואמר
 מרדכי ואמר כך כל היהודים והיו מאותהם אל תנוקות מבואים להם
 לחם ואיס ואמרות להם בעני אכלו ושתו קודם שתמותו איד הנתן
 ידכם על ספריהם ועלבע בחי מרדכי רבם טלח ואכלו וטלח ושתו אלא
 בתעבתו נאות על כחם בפניה עד טלחם בביתם ואמר וטלחם הבח
 קולם ונתקלו דחמיו עליהם ועמד מכסא דין ויטב על כסא דחמים ואמר
 מה קול הכח הזה טלחעתי כבשנים וכנדיים עמר מטה כבשו עלי אפני
 הכה ואמר רבשם אונם למרדכי ולא כבשנים אלא מקטע ערך הם טלחם
 טלחם בתעבת י יאמר ולחם בלח אויב וטלחן כבשנים וכנדיים באותה
 טעם על הכה אותן האבות יקדם אותם וכעלה הנה והלחיה יטלח
 וטלחן בכות אבות העולם ובכות מרדכי ואסתר ובכות התנוקות טלח

הוא

בהם מפי עוללים ויונקים יסדת עוז והטיב מחשבתו של האן על האטו לקיים
 את שמואל וכל קרוב רשעים אצדש תרומה קרנות יקדש דא אמרה לו
 אשתו אמן הוא מלכז מלכזי טכז יהודה ואפרים ואטלה ובעמון עוררה
 את גבורתך ואם לאו כפל חפול לפנו כי כפל חפול לפנו אמרה לו האומה
 זו משולה ככוכבי השמים עולם מדברים עמו וצא באו עליו בבהלה ובאמון
 והכחילוהו ויאמרה אלך אחשוכה ואמך אחד ויאמר ב פשימים מלך
 כחמה היה מלך כמותם וכטאמרה לו שהיו מורס שמואל האלך דבר עתה
 בלוי מלך אטז כד ואויב האן הוטיטה מכבעה לכך האלך וכו' מלך ו
 והוטיטה לכך האן ואמרה האן הרס הזה והאלך טב מנכרת
 הכותן מקיש טיבה לקימה את קימה באימה אף טיבה באימה לפי טכז טכז
 אקטת בכותן אולי ירפה דעמו אכא מלמכס כדמות בע אדם טכזותם עצי
 האן אמר להם למה אתם כדמותם העצים אמרו לו האן השכרנו טכזות
 הכל ולא שמויה כלום וחד אכז אמר ויא' שהיו המלמכס האול כדמות בע
 האן ועל כן הוסיף ככפסו והאן כפל על המטה בא מלך והכילו עליה
 ועל כן אמר הן לככז את המלכה עמי בבית איד ויאמר חיבוע לא אמר
 חרככז דבר זה אכז אהבתו של מדרס מלא שהיה טוכא להאן ועוד טוכס
 הוא היה כעצת האן וכטאמרה שחזר עליו הן לו ווא נעטתה ענת האן כדח אן
 הינה והכבד עליו חמת האלך והוא טאמך באטל כפל תומך חד סכינו
 ותלו את האן ואיד עכך לטמול היין לטאחה והטיב לו השם וה' אלו

כחש

בהם מפי עוללים ויונקים יסדת עוז והטיב מחשבתו של האן על האטו לקיים
 את שמואל וכל קרוב רשעים אצדש תרומה קרנות יקדש דא אמרה לו
 אשתו אמן הוא מלכז מלכזי טכז יהודה ואפרים ואטלה ובעמון עוררה
 את גבורתך ואם לאו כפל חפול לפנו כי כפל חפול לפנו אמרה לו האומה
 זו משולה ככוכבי השמים עולם מדברים עמו וצא באו עליו בבהלה ובאמון
 והכחילוהו ויאמרה אלך אחשוכה ואמך אחד ויאמר ב פשימים מלך
 כחמה היה מלך כמותם וכטאמרה לו שהיו מורס שמואל האלך דבר עתה
 בלוי מלך אטז כד ואויב האן הוטיטה מכבעה לכך האלך וכו' מלך ו
 והוטיטה לכך האן ואמרה האן הרס הזה והאלך טב מנכרת
 הכותן מקיש טיבה לקימה את קימה באימה אף טיבה באימה לפי טכז טכז
 אקטת בכותן אולי ירפה דעמו אכא מלמכס כדמות בע אדם טכזותם עצי
 האן אמר להם למה אתם כדמותם העצים אמרו לו האן השכרנו טכזות
 הכל ולא שמויה כלום וחד אכז אמר ויא' שהיו המלמכס האול כדמות בע
 האן ועל כן הוסיף ככפסו והאן כפל על המטה בא מלך והכילו עליה
 ועל כן אמר הן לככז את המלכה עמי בבית איד ויאמר חיבוע לא אמר
 חרככז דבר זה אכז אהבתו של מדרס מלא שהיה טוכא להאן ועוד טוכס
 הוא היה כעצת האן וכטאמרה שחזר עליו הן לו ווא נעטתה ענת האן כדח אן
 הינה והכבד עליו חמת האלך והוא טאמך באטל כפל תומך חד סכינו
 ותלו את האן ואיד עכך לטמול היין לטאחה והטיב לו השם וה' אלו

בב דע כי בטחון הצדיקים הוא הטוב הנקרא אברהם תבל אצלנו והוא מקום יגד
 וסמנים ואין כל בדיה יכולה לעמוד באותו מקום וזאת היותה הקדושה ה
 המזוהרת לאותו מקום והמקום ההוא מעט מעט של הקדוש ברוך הוא
 ונבחר קודם שנבחר העולם אינו מן העולם הזה של חומות יש לו מן עין
 וכלם של אש החומה המיונה היא של אש שחורה נמנית ואינה נראית ולהלן
 המרכיב סביב החומה החיונה מתהפכת סביבותה וארבעה פתחים יש באותה
 החומה החיונה ושיעור בן כל פתח ופתח מאה ועשרים באמה ולהט המרכיב
 מתהפכת כל היום וכל הלילה ואינה נקטעת ואוכלת כל ירק עשב וכל דבר
 הקרב אל המן כשיעור מיל באותה חומה החיונה עד החומה השטת היא בודה
 של מאות באמה ושל המסודים שבאותה והארכים שבאותה אותם שהצדו להם
 אישאל ושל הנבים שנתקינו ואינם מקיימים כמאוי פירות השם ית' ומשעת ה
 האנחה והלאה מתקבצים מלאכי חבלה אלם והוצאם משם והולכים לקהנם וכלם
 צועקים והמלאך הממונה שם מעמידו עמו הוא בא ואוחז בהם ומליל אותם
 מידם וחוזים עד תפלת צרכות מן האנחה שלשה פעמים והם צועקים מלא
 אברהם בקול רם ואוחז המלאך תודר ואוחז בהם כמתחלה וכל זה כדי לעד אות
 ושלם באותה חומה החיונה כל אותם שעשו צדקה בריבים לעשות שם ואיברה
 לשם שמים והלון מצטברים שלשה פעמים בכל יום ואוחזים בהם שני מלאכים
 ומטלים אותם מיד מלאכי חבלה כל אותם שקבלו ענשם ביהנם ויצאו משם
 באים

שם הדין

לפי שיש להם חלקים שונים
באשר הם נקראים חלקים

באים עמם שלשה חלקים שונים ואפואים אותם עד מקום והם החלקים האחרים
 ושם מקלים טהרתם ונבטין תוך החומה היחידה הזאת ושם עומדין והם
 נכנסים מעד מעד ארצו הצדדיים אשר מבפנים אל ימין מצדן אותם כל
 אותם רשעים שהיהו תשובה קודם שיצאו מן העולם לאחר שכלו ועשים
 נכנסים בחומה הזאת ועומדים שם עד שרשעים היוס בעצב טבת והחיות
 טבת עד כפעם עולה טהרהו האורך מבפנים אל אלו ומראה רבים מקום
 מעמד כועס החיות העולות למעלה ושם נקרת הצד והוא נותן להם מקום
 ונבטין שם בארצו טבת כדאן שיטאו אנאין קדושה דסדרא כל החיות
 יודות ואקום אונטן וכל אחד ואחד מכור אונטן ומעמדו החומה
 השעת היא אש יחקה וארומה והאלאך פטאל מאונה עליה ושם באות
 חומה מבפנים כל אותן הנותנים בעהם לתאוד תורה וסם לא זכו אבל
 השתללו עמהם ושם בעלי מעשה בקדש בשמעם דברי תורה או דברי
 אונס ושם האור אנועם הצדדים עונה עליהם כקדש ואיד נקד כל אות
 המצבים ואשית כל יום חואים אשם לאשית בכל יום פעם אחת ביום שש
 אשעב שיטאלו משהלים ויום השבת כל היכולת אשר בן עין אנדנעשים
 והכל הפנאי אשר האשית בו הוא הנקרא קן לפני והאשית יוצא אשם וכל
 הצדדים יוצאים שמו ומתלבש בנדי נקם העתיד לו וישלשן של יטאלו
 ונבטין כלם שמו עם האבות ויצא אשם ועמוד בחזי הן באקום הימאוד
 אשר

החיות

אשר באמצע ואחר בארבע העשרות אשר בארבע פנות הן נותן קולו
 ומנדנעגה הקדים אשר על הן מן עין קדם טכנא העולם נכדו הוא וכל
 הקנעו וכל אשעו והקדים אשר עליו וקרעצתו אשר מתחת ולאחר אלף שדר
 טעם וטל טענת ושתי נדעם נכדו שמים ואין קרעם הן הוא כטנא
 הקדוש כחך הוא מן עין על שלף מתחת פסו הכבוד ואנו נעלה קרעם הן
 וזה קרעצתו של מן נדעם ואינו נדעם עם האין הזאת שהיא למעלה אבל
 הארצות קדים של צד הן הוא כעין כל הקנעם במעשה אבת הספר ושמו של
 הקדוש כחך הוא חקן באמצע הקדים ואנעם טבעת בארבע קצות הקדים
 ואנעם אופעם כל טבעת ובאמצע הקדים עמוד אחד והעמוד הזה נעץ
 מקרעם הן עד טכנא פס כסא הכבוד והוא מכוסה מעין הכבוד והאלאך צדו
 אבול הבדים עמוד שלו פגע ביום אחר טענעצת הקדים והעמוד חוזר והקדים
 סובב ואותות שם המכרש בולטות ונענצות ועולות ויודות קול קדוה תבוננו
 חקנות צדדים קדושים אשריכם לזכיתם אכן מי טעם כזאת ומי אה כאלו
 בהיות קול הן הקדים טענע על יד האש אבול הבדים והוא אסתלן והקדים
 עמוד והעמוד אמן עולה ויורד עד שנאטך אור וזהו אור טעם אלמעלה באות
 עמוד ועמוד והצדדים עומדים אמן האור ההוא ונהעם אנו עד חלות
 אלה בחזי הולת כטנא הנה איכס עם הצדדים שואשים קול סבוב הקדים
 והעמוד אמן וקרעם הן מתנעל והצדדים עולים מחופותיהם לקנות בוקאם
 וכל

וכל הן והמלא אכפזו באנתה שעה אדוונקס ברוחות דברים וקסות כפי
 מה שהיו קודם לברואו ומאזו נעם תאנתם וחות כענש יי' כלם עושים "
 כפי והפך שלהם לנצחך מהם החחות וקיס כענן שהיו אברהם ושרה שהיו
 מנצחין כוחות וקיס אשר אי שוכה בשולם הזה להאכל באותה שעה כרע
 של תורה אור זהו של הבה שיש בהן שכן והוא עלה וכל הדקיקים משוים "
 בהעלותו בבקר חתבסה קרסם בהן מעל שער הקודש בוך הוא להחיות בו מתים
 והדקיקים יוצאין ונזנן מאד בשען מלאכי השבת למעלה בעת שהאשה יוצא ואוחז
 בארבע העצמות ונותן קול אזי מתנועע כל הדקיקים של בהן ושבעה מלאכים "
 מנצחין אכלו ואוחזין לו בחור יי' הקודש כי כפי הצדק דאן ולכות הרעבה שחנך
 מאקוה והקול נשמי מבת כפסיות ובהן מדרשות טאווין כל כח אמן יהא
 שיהי רבא מבר לעל ולעל עמא אזי הבה מנענע כל הדקיקים ^{הדקיקים} ואחרי שיהי
 דמעות לוס הנצל והדקיקים נכסין והאשה נכס לאותה הכול הנקרא קן ספור
 החוה השלישית היא מאזי המערכ בתוך והוא לפעם בהן שכן ואשם
 והלאה ענן בהן ומעלותו והנאותו ונביטו והוא כמעשה לבנת הספיר אשר
 נעם הוא תעלה והנאות הרוחות וארבע רוחות מארבע דיוות מנצחות עליו ואלו
 רוחות הם מענן הנה אשר תחת אלהי ישכאל והיא החיה הנאמרת אשר שרצו
 האים מענן העליון אשר ענן לא כחות אלהים הולך יעלה ואחכה לו לפעם
 אן החוה הזאת הוא בעצם אלהי מאזי רמות כבוד יי' אשם והלאה מדור הדקיק'
 שהם

שהם הרוחות וכסבנסות שם איד נאמות מאזי בעליו הנשכ בהן ומעלות
 בו באלו שן קודם ואותו המלוש הוא כדנאמך אשר היה בעלם הנה ובאור
 מלוש האשם והכרים אלו לאלו וכל אחד ואחד כפי המצוי לו שבע מעלות "
 הדקיקים הן בהן ענן כענש חופות נכדוה אלו ואלו כפי מעלתם ה
 המעלה הראשונה היא מעלת אותם הנקראים דקיקים והם כל אותם השוים
 בדת קודם בעולם הזה ושלטו כדכרם ואחרי כן שמו תורה כנגדם למעלה "
 אשרת עליון אותם המלאכים הנקראים אלאים ראש המעלה הזאת יסוף "
 הדקיק כן יעקב והוא האשרת בתוכה הראשונה שהוא היכל הראשון אשר בהן
 ענן המעלה השנית היא מעלת אותם הנקראים ישיים והם הישיים
 בדרכיהם ובכל מה שעושים בעולם הזה כיושר לבם בלא הכהוד דברים רעים
 וכל מעשהם ישיים לנגד בראם כנגדם למעלה אותם המלאכים הנקראים "
 השוים ואלו הם לפעם המעלה הדקיקים על אלו ואלו נאמר אך דקיקים
 יסוף לשון יסוף ישיים את פער ואש המעלה הזאת פנתם כן אלעזר והוא
 האשרת בתוכה הזאת שהוא היכל השני בהן ענן המעלה השלישית היא
 מעלת אותם הנקראים תמימים והולכים בעולם הזה בתמימות לבם ואינם "
 מהרהרים אחר מדותיו של הבה והשתלזו במעלת האשמים בדרך ובנשך "
 בתוך לבם ושמו דבר התורה והמצות כענש למעלה אותם המלאכים אשרת
 עליון הנקראים תכשירים וכאש המעלה הזאת אלעזר כן אחר הכן האשרת
 בתוכה

בחופה וזה שהוא היל השלישי כן עין האעלה הכניעה היא מעלה אותם
הנקראים קדושים וזה דברם בהן לקדושים אשר באין האם ואדוני כל הפלי במ
ועליו הם של מפלחיהם שני מן עין כדעתם ובעת שהעצוד אשר באמנם הן
כוסים ואמין מאליהם הקדושים אשר על מן עין חוזר אלה יוצאים תחלה לקדושת
בנחמם מתקדשים אצל העמוד והאיש לבוש הכדים אוחז באכזבים העובדות אשר
בקדושים ועמוד הקדושים מכה בעובדות אשר באדון הקדושים וכל האילות אשר כן
מכניסם ומשכבים ואני כבוד אלהי ישראל בא ועליו באור והנה כבוד יי אלהי
ישראל בא מדוך הקדושים והאין האידה מכבודו זה מן עין ומעלה קדושים אלו
פוחתין תחלה ואומרים קק יי לבאות אלא כל האין כבודו ועל מעלה קדושים
הללו הוא אהין הכהן קדוש אלהי האעלה החמישית היא מעלה בעלי
תשובה ע אשר לבנו לתת נחשת ושבו לקום כראוי כבדן למעלה היא
מעלה אשר עליו קדוש ואמין מעלתם היא למעלה באקום אותם הנקראים
אפכים ואין מי שיתן מעלתם של אלו כי גבוה מעלתם מאד וכונן השם
אניע אלהים מזהר בתשובה העליונה אשר עין לא נחתה וכל הדקדקים נבנים
מתקדשים של אלו ואפי' ברשעים שבניהם דומין זהר מעלתם ונלוקים ואומרי
רבם העלויים משוט פנים יש בדבר אנו ושבחופה הנזלה ההיא חטאנו יקר
ועבדנו דרכי תורה יתר ואפי' מה יש להם המעלה הנזלה ההיא ואנו בעל כלאות
מבור צהרם מיד נדדן להם בקדושת האלוק ואומרי להם שומים טבעולם כדור
אכם

אכם שלם תלמי אשולם אותם חבירכם חטאנו כאונם והנהנו תשובה אחר כן
ומהנו לקונם ולפוך דנו לכל הכבוד ההוא ומעלה אלק יהודה מאונה עליהם
המעלה השלישית היא מעלה תנוקות של בית רבן שלם חטאנו והיא
מעלה פנימית יותר מאד וכל עין יוסף מטטרון של הפנים יודך דרך העמוד
ולמד להם תורה ואחיבתן גדולה מכלם ובחלות הלילה עליוס ומעבדא
שלימה והקדוש ברוך הוא אומר להם תורה ומעלה בשם כבדן
ומעלה אותם הנקראים כדונם ועליהם באור אל מי יודה דבר ועל מי יבין
טאונה וצווי מחוב עתקי אשרים ואש המעלה הזאת למטה הוא יבועש
עבד מטרת מטה האעלה השביעית היא מעלה אותם הנקראים חסידים
והיא מעלה פנימית על הכל כבדן למעלה היא מעלה החיות הנקראים חיות
הקדש ואמנם יש נחן ויעקב מאונם עליהם ואדם האשון שם על פתח ההיכל
הזה טבעה פתחים יש להוואה טבעות הזאת כבדן טבע מעלה הללו וכל מעלה
ומעלה אלו נבסרת בפתח למעלה ההיא והטוענים עומדים על כל פתח ופתח
בת הדקדקים כבסין בפתחם בת ימים נכסין בפתחם וכן כל מעלה ומעלה
משכב מעלה הללו כן עין יש מן החוואה ולפנים עין קטור ועוד פניבותנו
בכדן לפי יש אסר פרוס אטונ ואש יקדוק מפריד בין טור רוחות הן ושם היבולות
נקמות מן הדקדקות הבשרות שמשאל בכדן דרך מורה יש היכל נגד וסתם והוא
נקרא היכל הנקד והיכל זה בני כעצם השמים לעומר ושם כל קירוחו סגור
אותות

ואם יתעלה ויתבאר
עליהם ואדם

אחרות בלעות ונזלות אל עולות ואל יודות פרחות אל זוחות כבן
 בצד אחד ואחר האותות אשר בצד האחר פרחות אשר זוחות מכאן ומתאופות
 אל כאלו ואין אמתבות לעולם ואין מי שימאד בהן כי אין עומדות אפי' רגלי
 פדקים אמשה טבה מאדבם וזע נקב נזעם אשר כנס השבת כנס אשר
 האשיות עם האבות והאותות והטבות כח אמתבות קוראין האותות וטאחים
 טאחה וזוה ואין מי שיודע מהו וטם באותו היל אופטם פתח פתח וזוה הנז
 טהיה מטש ימי במאשית וכרכת פרוסה לטם וטם ון הפרכת אופטם כל דיוקטם
 הנוץ לז' ו' הנוץ מלכות קט האשיות וכנס לטם ופואה אותן הדיוקטם וטטא
 קולו וטואך בארזה וכל הן וכל הדיוקטם מדגדגשים והטאד אשר באמצע הן
 מדגדגים ועלה ויודר ואדבם אופטם מדואטם טם ואחרים באדבם הכבבות
 והקטים סוכב והקול טאטם באחרים והקט מוכר טת וטטא באותו הטאד
 אטת והאופטם כנסים אל האשיות והטבות כנסים כל בפתח טעם הקרים
 אשר בהיל ההוא וטם כואים כל אטות הדיוקטם אל לז' ועטרה הנוץ מלכות
 ועומדים כל אל האשיות ואותם האופטם כל יטאנו ועולין אל מ' א' ההב
 ונטעם להם אלוט בקי קטם ואין אט טאטם ון האותות טאטם דיון בקים
 אלוט ציות וחודים אל האשיות והטבות כנסים אל האשיות וטבות אשר
 טם וטאחים בתרטי התורה טחט כל אחד ואחד בעטם הזה וטם כנסים
 כל אט וטבות והטבות והאבות וטבות טל אט רבני עליו הטלם וטטה
 וכל

וכל הדיוקטם טהיו בדור האדב כלם יטבין אפס ולואדן תורה והוא אפרט להם
 קבלת התורה כפי אשר קבלו באותם הן עין לפאת לבן יט טבע האותות מקוונות
 והטבות הפרקנות שטיטאל האותות לאל בנאיות חסדים והטבות תורה אכעם
 הדירה האטונה אשר טם בתורה בת פדטה וטתה הם הפרקנות שטיט
 אשר טם האבות וטאחים והאטבות פטם אטאיד חטאים האתאחקין אל
 בעלחן והטבות דקה כסתר וכל יום ויום מתעטות עם זהר עטות דין
 הטבות וקואין עליה אטריך טבות אול והאטריך עק תפארת בעלם
 הדירה הטבת יט טם כאה פרקנות אטטאל וטם יוכבד אטש טאכס ראש
 עליהם וטטה פטאים כל יום אכריו עליה אטריך טבות לז' בן אחד ראטון
 וקלין עטל הדירה הטלשית אשר טם ארים הנטאה וטתה פרקנות
 העומדות טאה ל אונת האוטבות אטטאין ודך טוכה וטטבות בואין וכל
 דרה ודירה חופות טאטות ואלאכס ידושטס אטט' על כל דירה ודירה
 הדירה חרבות אשר טם חולדה הנטאה וטתה הן הפרקנות העומדות
 באותה הדירה " הדירה התאטית אשר טם אכיל וטתה הן הפרקנות
 טה יטבות טח בתפין מכאן וטאה דירה האטות טתה דקרה
 כחל לז' ובחנות הלילה כטקדנט בנך הוא כנס עם הדיוקטם קול קול
 הן התבוננו לדיוקטם לקראת בואכם אטרכם לטותם לז' הכבוד הזה
 באותה טבה פרחות הנטאות ואדוונות כל אחת ואחת כראוי לז' אטות
 אטטתם

מעשיהם הם חזקין ואמיתין ונחשין ומעלות והנחשין עין לא ראתה ולא חשבה ולא חשבה
 בן עין יש ראיה וידיעה בתיבא האמין והוא היכל הכבוד סתום וקבוצ סתום להיכל
 סן צפון והוא הנקרא רב גימל נער וכל עמאפי התורה וסתריה הוא אגלר
 ועל ידו נקיים וכל הדיוקים תאומם אליו וזה נולד בימי השחר והיה לו מד תורה
 באשרה אחת והוא בן טבע טעם ובאז האויבים ואכאווה ועליוהו חתכות
 ועליוהו למנוס נשאת ואמרת כאמרה הקטל אשר יהיה בעצן ביום השלם כן
 אמרה הכונה סביב הוא אמרה דמותו כבוד יי והעמידו הקדוש ברוך הוא לפניו
 ונשבע לו והנחילו היכל הכבוד ולילות על ידו כן עין סתרים ועמוקות אשר
 הם בתורה ולא יכלו קודם לכן וכל הדיוקים אשר כן עין מתאווים ואמרת
 ונאמנם אמנ עמאפי התורה וסתריה בטעם שהוא יוצא אחרות טעם האפור
 בולאות ונבולות על כוונת וכל הדיוקים טמאים הוא נכנס ונכנס על כוונת ניעה
 ובוכה על שלא זכה להיות לו בן בעולם הזה והוטעם בן יהונתן הכהן הגדול הוא
 עמד עליו ואחריו בו ואמרתו על קליו ואמר לו קום לך חזרי חזרי הם בעין
 טבעים תענוות התענה רבן יוחנן בן זכאי כדי להראותו והוא לו נגדי
 טבעה רישיש בחלום ואפילו כלם ראש אותו כזהר הדקים וטבעים מלאכים פ
 סבוכותיו וחמשים אפסותו בודו וכמה דיוקים כתות כתות לפניו ואחרות טעם
 האפור על כוונת וקבוצ מיד ולא נאווה היה שואל עליו אמר לו נער כהן הנביא
 והו אמרה הקטל אשר יהיה בעין חקינו חכמים על אביו ואביו טמאים
 לא

לא נאה גזרת אדם ולא נסתכל בקטל בדירתו ולא היריד ידו מטיביו ולאטו ולא
 קם מן התורה להסתכל בדרכי העולם לא היה לדין בעולם בבער שלא היה עמו
 בבער בעולם לא דבר דבר חזק מן התורה או אדך תורה הוליד בן זה ואת יורדו
 אמר ואתה ונשאר יתם ונבלוהו בבער ולא תורה היבד והקבוצ וזכה לכל זה
 הדיוקים כלם כוונת אליו לאו ויורדו ואמרתו ידע
 נאמרה ידעיה שכן בה חסון כשעלות הנשאות בעצב שבת לך עין העליון
 טל אשלה כמה כרזים הם מכיזין אשלה ואטה וכלם מתפשים באותו
 אלבוט ושלון למעלה וטעם כקיים ערבות עמד מוכאול הטר הקבול ומזכה לפניו
 וכל נשאות הדיוקים מקיב על האדבה שהוא ואזי באותו דיו מוטעם טעמו עשיר
 מעשיהם בעולם הזה הקדוש ברוך הוא משיב רוחו אליו כי ביום היוכל באים
 בעולם הזה ואומר רוח טב ואמרתו אליו ועל שבה זו בע אדם חוזקין לסתבם
 נאמרה ובאותו דין טמאין מקיב קרבן הנשאות משיב רוחו אליו ואמרתו פ
 כעמה ויש דין להקדוש ברוך הוא משיב רוחו אליו ואמרתו ואינו אכעסה לפעמה
 וכשמיט אכעסו למכנס ביום חזרת לכאן ולכאן ואשטות לנהגם וכשמיט
 לחיקו אכעסו לך עין טמאין וכשמיט פכמה בתוכו אכעסו לך עין טל
 אשלה ואמרתו נשאות טל אדם אינה אמאול הכה הוי כתב ויפה באפיו נשאות
 חיים אשלה אותם מן האדבה באהבת הכיה ואמרתו אכעסו לך עין טל אשלה
 מן עין טל אשלה הוא אשר נשע יי אלהים מקום עין העליון
 הדא

מטרתה הן וכן כל חומה וחומה שוארים טרפים ואיננה שוארת וס'
 סוכה נהר דיוור נהר ונפסן ואלן ואלן ודבוא רבן ישעיהו וכל האלופים
 האמנים על האמות סוכה נהר הנהר הוא ער בנהר ההוא מקום נבה ונראה
 בו הסוף טעה יסד בחלום והסוף הוא הוא סוף הפעל מטען שהוא
 נבה מחביון מכל האש אמת טעה וכל השנים האמנים על האמות קרבים
 אל הסוף חלו עליו ונודן כל העלון ואלהם ממשלה וכל היוודין נבסין
 בנהר דיוור ונלכין שם והממשלה נהר מהם : התורה השנה הנקראת
 פועל : והיא אחר הנהר ונדרש בן הוא פועל תמיד בנה האור
 אשר עין לא בארה אלהים דולת יעשה ואחכה לו : הן עין זה לאעלה
 מלש אמות ותשעם קרבים ואלן הוא העלון וקיים ונדרש וכל שכן יתואם
 ובית הקדש : ומזה ואשן ואכון וערבות נכדבות שהוא השביע
 נני החים טובים ונני טום ונכבה ונשארן אל דרקים למעלה מכל אמות קרבים
 גם קיים לא טעה ואל בנער אל תשען : בא ומה באה קרבים
 וקיים בנה הקדש בן הוא והשמים העליונים אין אלה שיעור ואין להם מקום
 הם מקום כל העולמות וכל קיים וקיים מאלן עין לא נראה אלהים דולת
 וכל אחד ואחד שלם בפני עצמו וכל שלם מתחלק לאלף עולמות חוץ מאלן
 שיש בהן שיעור אלה ויש בהן טענה שלם לאלף והשמים השלם שהם שלם
 אלפים עולמות ונאמרים אלו באלו שלם בפניהם והם טענה שער מלך עולמות
 ואין

המורה

ואין נבס בהם אלא הקדש בן הוא בלכר טענה רב אלהים רבותם אלף טען
 שאין אש טען או טענה בהם אלא הוא יתעלה בלכר וזה הן עין הוא מכון
 כנך שחקים מקום שחקין מן דרקים והכיתים שחדות בשחקים והם :
 עוחות הן ושחקים ככסין הן ולמעלה מכון האילן והוא בסוד עמוד ה
 האמצעי אשר הן עין של אטה והעמוד הזה הוא באמצע הן ולמעלה למטה
 ואחרי כן כל טוב הן וכל מעשיו העמוד הזה הוא מןגל בטעם שער
 נביל אלכסון והוא האילן אשר אשם פניחות הנשמות וכל נבילי טעם שער
 והאילן הזה הוא שרשיו כלבן שהם כסא הכבוד יתעלה והוא לבן כנך
 הלבן העלון ושרשיו בטעם ושחקים שרשיו טענים בבית : ובענינים אכדע
 ושחקים וכל שם העולם חלוין בו והאלכסונים כלם לו והוא מןגל אפוא שלם
 ורוח אזהר השלם ורוח נפון ט' ורוח דיוס ט' ורוח מעב השלם ובאמצע
 הן טענה נוף האילן נאמרים עין הקדש
 אחרון לנדרם באילן הזה יט
 כ' טענים וכל שער ושער הוא
 שער
 להכנס
 הדרקים באמנותם מכון האילן שהוא באמצע פניחות הנשמות ואלה הכוחות
 כ הכוחות למטה באילן האחר והנשמות האילן העליון הנהו אשר אכדע
 בך דחמנה דכיינן ק' מריש ועד כען

ש

ואתן קטורה בסעודה ותלויה בכפה של מעין ומעין קטורה בסעודה ותלויה בכפה
 של זבל תלויה בסעודה ותלויה בכפה של ערבות וערבות קטורה בסעודה ותלויה
 בזרועו של עולם טמא עמודי אש יורדו ויתאחדו ויפלו וכו' ואמר מה רבו מעשי
 כולם בשמחה ואחר האין התחלטה מקיפין האש ואמר האש והמים
 מקיפין רעש ורעידה ואחר רעש ורעידה מקיפין מי האולה ואחר מי האולה מקיפין
 כחבים מטרפין ואחר כחבים מטרפין מקיפין דמות חיות ואחר דמות חיות
 מקיפין רכוש וטוב מקיפין ואומרים קדש וברוך באלה התחלטה יש בה חיות
 הקדש ואופנים נכסא הכבוד הוא הוסיף על בשרו עוף שכל השמים והאין הוסיף קדש
 ואמר ואני החיות והנה אופן אחר באין כלם ששכנתו למטה כן שכנתו למטה
 טמא ושם העיר אומרים יי טמא ומקיפין לה ית אלה עלונים עולם של חם צפון וזה
 חכמה וכבוד כן וקבורה שבה ונאמר ועולם של חם דרום מאז בדרהור וכבוד
 נאמן ועולם של חם מערב מאז פאר וערבות כח מכות ועולם של חם
 מזרח מאז קדושה וערה עני צדקה נגח וקבורה וקול דאמה דקא

אמר יי ונאמר אלה האש והמים ואחר האש והמים מקיפין סופה וסערה
 ואחר סופה וסערה מקיפין אמה ונאמר ואחר אמה ונאמר מקיפין רעש ובסוף
 ואחר רעש ובסוף מקיפין בכפי הכנה ואחר בכפי הכנה מקיפין נהי אש
 ואחר נהי אש מקיפין סתרי חשך ערואן חרד ואין מספר ואין מדה ואין
 מין ואין חשבון טמא ישת חשך סתרו נהי והמקיפין לאלו טהור וטהור
 וצבא

הוא המקור
 כפי רוח
 חסד
 יסוד
 אידה
 סגור
 חסד
 חסד
 חסד

הוא המקור
 כפי רוח
 חסד
 יסוד
 אידה
 סגור
 חסד
 חסד
 חסד

והיה מקור רוח מזרח בדרום ויהי שמי רוח מערב מערב עליהם ואלה
 שמונת קוויאל פלא תרעל מעל ומפתי רוח מערב בדרום
 למעלה מן פקיע שחקים שבו אונות של ונאמר כח ואונות מן ואונות
 נאמר של תמיית הארץ טמא ונאמר שחקים ושל שמי השחקים של חם
 צפון שמים מאנים עליהם ואלה שמונת פלא פלא בן ייט באמר דרמיל
 מפתי רוח צפון בדרום ושל שמי רוח מזרח שמים מאנים עליהם ואלה
 שמונת טרפא בדרום פלא ומיל קלמא אטחנן מפתי רוח מזרח בדרום
 ושל שמי רוח מערב שמים מאנים ואלה שמונת לוקרס לוקרס שמונת
 יהיה מפתי רוח מערב בדרום למעלה מן מעין שם מלאכים וקדושים וכל
 צבא מרום טמא מענה אלה קדש ושל שמי מעין דרום צפון שמים מאנים
 עליהם ואלה שמונת אהל אהל יחוראל מכובל יתעבא ומהבא ומפתי רוח
 צפון בדרום למעלה מן מעין שם מלאכים וקדושים ושל שמי רוחם שמים
 מאנים עליהם ואלה שמונת צבא ופלא קדמאל אונמיל נאמיל ומהבא
 ומפתי רוח דרום בדרום ושל שמי רוח מזרח שמים מאנים עליהם ואלה
 שמונת משיאל בדרום מילא והבן רמא בדרום ושל שמי רוח מערב שמים
 מאנים עליהם ואלה שמונת אהל פלא ופלא ישרוק שם קדש מטרפא פלא
 שם חושם למעלה מן מעין דבר טמא הבט אטמים למעלה מן דבר ערבות
 ערבות טמא סול למרב בערבות ובערבות יש בו דרך וצדקה ומשפט ונני חיים
 ונני ברכה ונני עולם ונאמן של ברוקים ושל להקרה שמינו לחיות בו את
 האתים טמא מן אונות של חסד הקדש נענים על גבי ערבות ונאמר
 אלה אלפים ויביי כבוד מדה כנגד עמין קדשין עליו אופנים נענים על גבי
 הקדש ונאמן אלפים ויביי כבוד מדה כנגד שמים הנדלים ומלכי הקדש נענים
 על האש החיות והמים ונאמר קדש כבוד וקדש כבוד קדש הנוח

הוא המקור
 כפי רוח
 חסד
 יסוד
 אידה
 סגור
 חסד
 חסד
 חסד

שכא"ל אי האין ואלוהי תכל עושי בה' וה' סוף מורה סבוב ההרים כדמלך
 חמא למעלה כי השם הוא כן סביב לעין מעלה ומה שכתב מעלה ומה שכתב
 כי הוא סבוב למעלה המסבבת ליכולת שלמה שכתב ואם אהיה לה נאמר
 חמא אל סביב **נח** היא מורה את מוחזק כפול בלא מוס' כי בייחוד בן
 כפול כי החדר בית קיבול המכרה ובית קיבול הדין ולפעם אות אחת
 כי הוא בעולם אחר אשר נבא בארץ רחמים כי היא פתוחה מעל למטה ומעלה
 אצל התבוסם והכן המים במקומם ולא יבאו אולם ולא יאמרו המעיינות מפעול
 וב' צדד' **נח** והוא שער החמשים וארבע האוהלים ואע"פ הת' הסתלקות
 האנחות ואלו על השמינית והיא המדה נבונה ונפלאה מין כל חי כארזל עד
 וא"ע ככלו והיא יושבת כבדור בממלכתו והוא מלשון ענין יחד שמאנה השפע
 ומעלה והקבוצה נבואות וחיות ותולדות ומעמדות נאמר קרה ובה נ' נקדל
 עמים נ' ואמה ה' אחרינה לפדות הבטן וכח לאולות ולנשיים ואמץ העבואות
 שמש ואמץ נפש ירחים ומאמץ הדרי קדש ואמת זרעו מאמץ ב' לבנה ירח
כמד כי העיר ירושלם משענת עליה והיא מלשון סוף כל הנפילים והיא
 אור סתומה מכל צד ואז לעיר המסובבת בהרים כחומה סביב העיר
 שלא יבנס בתוכה יעשו ויטעו שכתב לא בן עד על וטא כי היא כולה קדש ויהי
 סביב לה כחומה אל שלא יבא בה שור והאות הפכו בה מורה בשכבה של מטה
 וכולם מורים לקדש אקדש במקדש האמת והעליון ובמלכות בית דוד בשל' **נח**
 אמלטה **נח** מלשון מלשון ישרא' בשם דוד עין יעקב הוא הטוב חכים
 באדב' **נח** מלשון מלשון קדש למעלה כמא' לו לא ישיבה ולא
 ואידה הוא עין יעקב שכתב הנה עין י' אל ויבאו ואותה עין נקרא יסוד שבת
 ולמדה נ' עין י' במופת למדה אחת והוא אל עין אדב' אדב' קדש אדב' ק'
 קדמות ואמ' בשל' כוכב **פא** והוא מלשון לו פאה האחד לפאת צפון

והוא

והוא אדמת העל' למלכות והוא מלך און בריה' ולמדה מורה בקדש שלמה
 ומקדש שלמה זה בתקנה כמא' לו שרבה משים לו קדש בל' קטן בשל'
 צדק אמלטה **צדק** והוא מלשון מלך און בריה' ולמדה מורה בשל' מורה
 הישרא' על כל ידיו והשמינית וחדת כלת אדמת על השמינית ושל' חמדה
 אמלטה **קדש** הוא מלשון מלך און ותקדש ותקדש השנה ואדמת חל'
 והיא אדמת אדמת אדמת ואמנה ראו לשל' הקדש אמנה ויורד
 אמנה ולמדה מורה בנה העליונה המעמדות במלכות ובשל' אמה אמלטה
רע והוא מלשון חל' כל והוא נורה אחת נורה והיא אדמת יסוד מקום
 חל' אדמת אדמת נפשות הצדקים ולשבים כי היא יחשה של מטה יחשה עולם
 היא עין קדש ואמ' בקדש ובשל' שבת אמלטה **נח** אדמת נ' נח
 העליונה הנ' סוף למנה אכל ולמדה מורה **נח** אדמת עליונה
 הנפשות באחד דבר לאבות והקדש למטה ראו וחומה הבדית אשר ברת ואין
 לתק אחת למנהם ליתק ולקדש אשר מעלה ולא שיה כי אין בו כי הוא מלשון
 אע"פ לא שעת בשל' כוכב אמ' **נח** והוא מלשון תמאן אכס שכתב
 ת' של ביהוק ואין כי איד שלמון **נח** ליכולת ו' מלאכי חבלה נ' כן
 הת' כי הוא הפוך והנה הת' הוא קדש ומקדש בארץ הדין שכתב והנבלת
 את ההכ איד השאון אכס ונפשותיהם שהיא אדמת קדשה ואנבלת לכל האותיות
 בשל' שבת אמלטה **נח** אילו כל אותיות שכתבה המורה עמם והנה הם
 מפוכחות בסוד קול נסתח מאד היא התאווה האמיתית כל שום ספק שכתב
 ותוצרת ה' יבט והוא סוד שמונת של הקדש וכח פעולותיו אלא שלא יתנו אבא
 אפי' מקדשם והם סוד הספירות וסוד האדמות וסוד אלה וסוד מלאך ועם מלאך
 וסוד מלאך הכתוב בתורה השלימה וסוד הספירות שהם כחומה ארם ולמדה
 וסוד מלאך מאד האדם אדמת נפשו בל' קבלת אחרות ותקדש מאד ובאורי ה'

כתובה

התורה המפורשים על קן היסוד ודעתו חזק בהם אחד כולו דרך קבלה שחא ימים
 דימות אפונות בלא קשר או בספירות או במקום או באופנים או ב
 בקשרים או להבדל כל פירוש או בצורותם שהם צורות אדם וכן יהיה דעתו בלון
 בהם ואופן ואופן בכל דבר דבר בעין דק אחד ודעת חזק ורוב לא אל הקדש
 הפעולה והבן דבר מתוך דבר בריאת העליונים והתחתונים עד כל אונות כי הם
 רמות שליונים הנק' אלהים חיים ותבין אדת אלה ארבים וסתום ותתום הדברים
 השומעים והוא שגא' דבב אלהים רבותים אפי' שגא' והוא כל כל הספירות והס'
 תבין אם אלה השכל שהזכיר אלהים רבותים ואחר יי' כי הכל חלק אל מקום אחד
 ובין וסתום ותתום הדברים כי אין הפרט בין יי' ובין אלהים וכד' זה שאמרתי ואעלה
 והוא אדת אלה וסתום ותתום. ואומר לך אלה נקרא אלך על שם שליונים וכתב
 ידעת כי אדת האלך ופועלם היא הספירה הליא והנה מצינו כי היא ספירה ותבין
 בזה שכל בתוכה אלך מן הסוד אשר כתבנו ואעלה אלהים יי' בכל דבר אחד והתור
 המוכיח אם תבין ותפטר הדבר לעוב לך ותבין באלך העקידה ותבין בו ועתה אשר
 ארכבם ועתה עלב ועבר יי' אלך ולא יתן ג' אנכי הא ביתא ועל אלה ופאול נקרא
 דבר אחד שגא' הא הנדו הנדב והנניא הוא שגא' יי' ותבין אדת שגא' יי' צבאות
 אלהים צבאות והרבה כאלו והו סוד צבאן ונרא אחד יי' ספירות שהם בצורת א'
 אדם אז תבין היטב כל דברי יי' ועד ארצו לך ואתה סתום הדבר ושלח אלך באו
 ושלח ידו וקחה ושלח ידו וקחה את האוכל והרבה בהם והאמן כאן יבין כל סוד
 עליון ושלח ידו וקחה את האלהים אלה אלך אדת האבות וסוד יי' ספירות ועליו
 נאמר תמים תביה ע' יי' אלך יי' והו סוד הספירות בצורת אדם כי כאשר האדם
 שולח ידו או אחד ואיבריו איד בעשה רצונו בלא טיבה אותם כי הם יודעים דעת
 האדם והנה הכל יי' אחד השם בדרך הוא השולח אחד אלולתיו ואיבריו איד בעשה

רצונו

לא בני האלים אלא
 אלהים סוד

לכונן והנה הכל דבר אחד ואין טיבו ואין תאווה " והנה תבינהו אשמות ה
 האלואים טעם כשם דבב כמו יי' צבאות יי' צבאות שגא' שגא' והרבה כאלו
 ושאמות אלהים אחרים בשמות האנשים שגא' שגא' ופאול ופאול " ופ'
 אלו הנקראים כב' אונות הם כחות של אעלה אלהים ולרבות נכון תבין כל

וסתום ותתום היטב וחזק דעתך
 כי כבוד אלהים הסתר

דבר וכבוד

אלהים

ותקור דבר " חזק ועתה

סוד

עם יצחק ברוך וישיב ישיב ארבעת חת הכל עשה זכה בעתו ויב
 ברכו סודות נעלמו והם ביהודים נפלאו כי לא יבין יחזקאל ויש
 נשבים מרעית כל בכיה חזק מה שיהיה ועמוק מה שיהיה ומה האדם
 הול ואחרי שבו אחרי הארץ ין לזרן הרין ואמת האשכנז כי אלהי אשכנז
 " אשכנז כל חושב ליה והנע אומ' מה שלפי חושב ורעש ויבין כי אחרי היות
 האדם אשכנז למות אשכנז היותו כמיו לפרו יבועו בן נאמות למת
 יתקדו על מה ואמר ולבנות נאמו כי ידעם ידועים שמונתו ומן התמה
 על ידוע דבר ויהי אלה יקראו אבד אל אבד ואספר אל יודע ואי והתשובה
 בזה כי תולדת האדם חיות אשכנז ומן התמה הקדמוני ידו לעבד כלם
 על כן יחדו כי אשכנז יבדו ואמנם הסתכלות והטלות ויין בתורה
 השלמה אסור על האב ואצור על הנחמה לא אסרה על האדם ין הקדוה
 וקדוה ין לא תחוב הבט ולא תתעב האנחה ואנו לט להבין כי האב
 עבודת אלהינו ית על דרכם איוותים להתבונן ולהתאונן להתבונן בסופו מה
 יהיה ולדעת בירתו איה וכמעט הזה כתוב טוב אבד אל בית אבד אבד אל
 בור האמתה באשכנז הוא סוף כל האדם והתו יתן אל לבו וכתוב טוב כעש
 אשכנז כי ביום שש ייעב לב אומר ית אבד אל ויבין ידועו לו הסתכל
 בשלמה ברכים ואי אלה בן ליד עבדה דע אמן וכן וכן אלה הול
 והעצמה והתאונן על חטאיו ואם יקראו אסון ערם אמות שטע אנו יבא עלי
 אקרה בבטו על אלה כמיו לבנות ולקון והנה האב תאמין דעם עלי ית

שעשועים

שעשועים ככה ולא הנכנס ויש ואמר ישיב והארץ הקדש אשר לבו כלם
 הארצה על הולד אשר לא באה ולא ידע החכם יהיה שכל ארצה ושכר
 בעבד ואם אהל אמת הולד בקריו חפץ הכה על האמן ועל אשכנז
 אשר עבדו לבדו האם יתב כי אשכנז הולד זה בדרך האמר והאמר בו אבד
 כי התורה והתשובה על העצמן הזה כתוב מה יתאונן אדם ח' יבדו
 על חטאיו ולבדו הפסוק הזה כבאנו אומר כי כתוב למעלה אמנו כי
 לא יבנה לעולם " כי אם הולד וחסד כבד חסדו כי לא עבד אבדו
 ויקר בע אשכנז קנה לומר אם תשוב בתשובה ותחול לאלהים כמיו
 שאמר מתחלת פסוק טוב " לקונו אשכנז תבדעו יתם אשכנז כבד חסדו
 כי האלהים לא יעבד בע אדם אשכנז ולא יבד בע אשכנז בחפצו ולכא
 תמה קליו אשכנז האין ערם אסוריו להנחות אלהי אשכנז עליהם
 או להנחות אשכנז ובריהם או לעת עליהם בריהם עמו כלומר בחטאם
 לפעול כי זה לא באה השם לבד לעשות ין וכן שמואל חפצו מן
 הים חר ואמר אל תחשב כי הצרות הרבות והרעות גבאות עליהם
 אקרה הם לבם ואינם באות אמת כי מי הוא זה שמואל שאמר דבר
 והיה השם לא יבד הכל בא אמת והוא נזה ונבטו כל האשכנזים ואין
 בריהם ובעוד דבר שיהיה ואפי עליון לא יבא והכתוב האמר אשכנז
 חסדו אם כן אומר שכל יבא אפס והכל אמת והוא ית אין לו חפץ
 בים כי באשכנז הוא עשה הכל מה יתאונן האדם על חטאיו יתאונן

ויהאכל על כן אתיון נפשה דכונה ונקרבה ונשבה אל יי יושבה
 וזה האפסדים זכורים לטוב אמרו כי מפי עליון לא תלכו הלכות
 והטוב רכוש הוא שאין הקדש קנוי על האדם לעשות דעה או טובה
 כי ברשות שבו אפסין על כן יתאווין על הטאין והעבון בפסוק
 דעה מה שאמרו ואל כל פנים יתאווין האדם על הטאין בעת
 מקרה הנד ופנעו הקשים אלה וידוע בתורה כי מזה האדם קודם
 הקדש ענין לו אדון הכרתה או האיתה ביד ימים ונאמר בברכות
 את אספר יאין אמר וכן איתתה בעם בהיי אברהם עוש כאו
 שכתוב עיריך ימות וכתוב כי אם יקלו את שאך בעם ושלכות
 האדם ונאמר בברכות לא תהיה משלה ועקרה באיך אם כן אי
 שיאות שם הגון הקדש לרוב כי מזה נאוי הוא וכן ראויים האוהבים
 לו והתאווין עליו והתאכל וכן בארץ הבעם רק שיהיה התאוננות
 בזמן עבודת האלהים על ההטאין הנזכרים להם הפעל ההוא ולשוב
 אן הענינים והתורות על לא הודג שואם והיאוש בסגל האין
 והוא החק געין הזה כי אוחל בע אם יפדך הטאין אל תבא
 כי תאמא מאמרים נעים לפולסופי היונים והאתחכאים בחכמתם
 ואמצי כח הלכות ואחריו האתעבות אטמחים לוי דבר אפאי עול
 אכמלי העתיד ואי אשים על שער נבונה אשלי אפר תועבת יבחר
 בהם וכל כופר כי פקדנא חכם חכם הנים אמר וכן הספר מדוע לא
 ראויך שאלו

שאלו : ראויך עיני העולם אמר אפס טאין לו דבר שאם יחסר
 אותו יתעלם שוי ועוד אמרו אי שיני בנ העולם לא ישאח בטובתו ולא
 ידאך ברעו ונאמו האומל אי שיני כלל ועוד אמר מה אמר
 נפשו אי שידע כי הוא נוסע מן העולם ויתחל בשונו וקרנה רבות
 טאין ועם חבורת הפילוסופים ואמרו כי הענין הזה נאוי להם ואל
 התחכם לעשות כל מעשה תל אפס ותהיו דיון הכל וכאשט יספד יבירו
 וימאין ובלוי נבנים יספדו את דין יך ומה יספד יך לשון ומואדות
 קיום הזה שואה האין בנות הקדש הנסין על כולם הכל והכל דאך אין
 אלו יתבן ואדם מן הבהמה ועל כל און וחקר ובן טוב אדם בקר והבול
 בן האמת והערך והערך והוא נהג להיות האדם טוב ביום טוב וטוב
 נעה יוכיז דאשם לבת עש לבנות ונאמר עת ספר והנה חכמי
 האמת כבונני נכרם וברכה אמר בראשית דה והנה טוב זה יצר
 הטוב אמר זה יצר הרע טוב הוא אלמלא יצר הרע הנד לא בנה אדם
 בית ולא ישא אשה ולא הוליד בעם ודעות העציון הכריבו לעשות כל
 ישוב של עולם אפס והנה אפס טאין בו קיום לזר עבודת יוצר הכל
 ועל כל זה הוא טוב אמר ליטובים וליטרים בלבותם כי מעבודת האלהים
 הוא לבסוף בבעה העולם בקיום האין ואין היות חפץ האלהים בנפשות
 אומנו עמדת לעד ונדע ונאמן כי בהנחות אומנו ובהקדמו אמנו מוסדות
 תל אמנו חן בענינו ובהנחות רחוק קרן יי עליהם קרן אחר יספדן של

[illegible]

נדפס אחר פ' עבודת הקדש

להרצאן והבומב הזה לא העמק

אלא ההקדמה והשער השביעי

חִיפָּה

אמר אברהם בר דוד המזכיר

העני השם הכבוד והכבוד את יוחי ורחל על ענין דבוק האדם בעולמו
ולבאר משפטיו חנונים ופרדיתם לכל תולדותם ואקדוהם כמילות הכבוד
עליהם והבדל מהם ספר וקראתם את שמו ספר בעלי הנפש על שם כי
הוא חזק ומשפטו למעלה על נפשו ואין נפשו מושלת עליהם וזהו אע
לומר הנפש האמורה היא הנפש הבהמית המושלת על הכסלים והמושלת
אחרת והאחרת העולם והכחותו עד אשר ישתכן בפלומה הבוה ואלו הענין
ויאמר מי הוא זה ואי יודעו כי הוא שמואל כי הלא נשבע על תאות נפשו ונזכר
בדן נצח ה' " אך הדרוך המושל בראת אל"ם רוח ה' נוססה בו ויאחו
בדן דבוק ויקח בידו נפש הטל והלחם עם הבהמית כקבו הנלחם בכלי
אליהם ובעת עליהם ישפילנה ובעת התרבות יתחלטה עד אשר ישב בטח
ושלום ויחמא שלום ונפשו בענין טמא תאווה נהיה תעבד ונפשו ותעבדת
כסילים סור ארץ נהיה מרע נהיה ונחית והוא על מטרל נפש נעבה
הנביע לומר לומר תאווה הנעבדת והחיות תעבד ונפשו היא נפש ה
הטל ותעבדת כסילים סור ארץ כ הכסילים התעבדו את הטוב ובחרו
את הרע ולא יוכלו סור אחרי תאווה ומשדות אבם הרע ועל זה
הדרך נקראו הדרקים בעלי הנפש כי האה בעלים ונפשו וארצם לתאווה
ועל כן קראתם שם הספר הזה בעלי הנפש " ואומר תחלת כי הכובד יתבין

שאו ויתעלה ברא את עולמו בשעה ימים ובשעה ברא את האדמה בהמה
 וצא וחייתו יצא אתן ובאחרונה ברא את האדם באדם שהוא עולם
 סעודה ואחר כך ברכי הסעודה ואחר כך יבא את קדושתו וכן עשה הבור'
 יתעלה אחר שבא השמים וכסליתם והאין כל תולדותיה והיאם
 ותולדותיהם ברא את האדם והאשיליו על כל התחבוסים כמו שאמר הכתוב
 האשיליו באשלה ידך כל שדה תחת קולו גם את העליונים נתן לו
 לשמש ברכה והיו מאורות ברקיע השמים והאור על האין וכה והיו
 לאורות ולעוננים ולמים ושלש אף כי עליונים העליונים והם שבעה
 כוכבים ושלש עשר מאורות כלם מתקנים על שמש האדם אם ושלש אם
 לשלש אם ואברהם אם לשלש אם ועשר אם ודלות " אף כי אברהם
 יסודי האדם בעולם על אברהם יסודי העולם ומתפרשים מהם
 התחבוס העליונים כחמש אשמו האדם הברך כאשר מצאנו שבא המלאך
 אברהם את שרה ואברהם גם את שפחה ואין ברך האריך כי רב מקומות
 וידועים לכל אדם ואין אמונה על זה שיהי אף הבורא ית' כתב על כבוד
 כי הוא משהלך ומתעורר ברכי הברך כאשר ראינו אף אשר " אלהיך דוד
 אותה תמיד עני " אף בה מאשית השנה ועד אחרית השנה וכה אע"ה
 בזרה לרעים אשרה ויהי ומה נפלאו מעשה הבורא ואי יבין סודם כי כל
 הנבואים נבואו דבר ונברה והאדם נבא אחר ואחר כי ברא לו מאני עזר
 כקדו " אי יוכל לומר על שחק נפלאותו ואיני אל תכלית חכמת מעשיו

אך כי האדם בריך וחסדו גדולתו המבורה ובאיעשו שלום כי כל מעשה
 האלוים אשר יעשה בהמאנה בתבונה וברמה עשה את הכל ואמר
 את ברתו של כי אנונה האדם והנחלתו בראו אחד כי אל נבראו
 דבר ונברה אן האדמה כאשר נבראו שאם כל הנבואים היתה האטה אל
 האדם כמאנה הנברה אל הנבר שאינה מקבלת עליה שאלות הנבר
 ולא עמדתו אלא לשאולו אף כי זה חוקו מלפני זה וזה מלפני זה וזה
 בועש בזה וזה בועש בזה ואיט ודכו יפני גם אינם מיוחדים זה וזה
 לפי עתותם זה נברא בבר עיניו וזה נברא בבר עיניו וכן ראה הבורא
 בריך האדם והנחלתו ובא אותו יחיד וקח אותו מכללותו ובה אמר
 את האטה והנחה אל האדם להיות לו אשה ולחיות אלו ושר ואשר
 אפי' שהיא כחשבה אליו כאחד מאיבריו אשר נבראו לשמשו וכן ידע
 אולי עשה רשעו על איבריו וכן הנה מתקשר אליו כאשר איבריו
 מתקשרים להנחלתו וכן " ושלש והאדם לא מצא לך כקדו
 האשמה הן אינה אחר בדיקה ותפוש כלומר מלאות שאין כן ודבר כי
 על הבורא ית' אך היא במציאות המעשית הקדמונית כאשר עלה במחשבתו
 לברא את כל הנבואים דבר ונברה אן האדמה ראה והביט בבורת האדם
 והנחלתו ולא מצא לו עז בבואה הנחלת על כי לא רצה לברא אותו כשאר
 הנבואים ועל כי כאשר הנכיר יצירת הנבואה והחיה והעופות אחר והאדם
 לא מצא נחל כקדו " חנה וא' אלו ברא את האדם בעשן יצירת בהמה

שאל יתבין ויחזק מותה בלבו לפי שהחלטה הקדושה היא המביאה ליד מעשה
 והטובה עליה במעשה ואל זו באה לאמר תפוס את בית ישראל בלבוש
 וזאת היא קדושה השעת שהזכיר הכתוב עליה ונתקדשה במעשה והייתה
 קדושים במעלה. הלא תראה מה שאמר בסוף האקרא כי קדוש אתה
 כמו שאמר קדוש במעלה ובמעלה כי תהיו אתם קדושים. הא למדת שאין
 האדם כקרא קדוש עד שיתקדש במעלה ובמעלה. ועתה תבין והבנת כי
 לא יוכל אדם להגיע אל המדרגה הזאת עד שיעשה מאה שהוא מוצא לו חלק מחזקו
 ויזקו את שמו בדרך הפסולות מן הדברים המאוזנים לו שהם דק ומסולסל והכל
 העצבה כענין שאמר כל האכסני ידון ומה מעבדו תבין ידון על טבנות
 וכמו שאמר כל האוזן באמה ומשמן כאלו יאמר אבול לעולם. וכמו שאמר
 כי יוסף מימי לא הסתכלו באימה שלי והקטן שלי אסכן לקריות כבוד הקדוש
 ואמרתי אלהי יתברך הווי נה שלי הכנס ידו תחת אבנתי. וכל
 הפסולות הנאות היתה וצד מפני העוה שלי תפוצץ עליהם האותה לפי שהיה
 מקושרת עם האדם ואקטין אותו להטיון והסיון. וכן הוא דרכו מטינו
 להשיב את רפלו ואלו כל האותות בכל האותות לו. ואמר אל אלהי אלהי
 כל האותות בלבד ופלא כשר לא תמצא ידו במותו. ויסתובב ואלו האותות
 מן האסור אל הקל וכן הקל אל המאור וכן המאור אל המאור. ומה שאמר
 לו כי ענין ענין הרפור בוי שאמר והיה העולם לעון דין ולא דין ולא חן ענין
 ולא יתבין ולא ענין אחר. וכן אמר חכם בספר קהלת זה דבר בכל
 אסור

אסור בעשרת תחת השמש כי מקרה אותו לכל וכן לב בט האדם מלא כח והוללות
 בלבבו במוחיו ואחריו אל המוח. כי מי אלה יבחר אל החיים יש
 בעתו וכל כי החיים יודעם ליאותו והאדם אינו יודעם מאומה וכן
 וכן אהבה וכן שמועם וכל. ואחריו וכן אבול בשאחה לחמך
 בכל עת יהיו בקדש לבשם ושמן מעל ראשך אל יחסר. יאה חיים עם
 אלה אשר אהבת כל ימי וימי. כל אסור תמצא ידך לעשות בכתב עליה כי
 אין מעלה וחשבון ודבר וחכמה בשאול אשר אלהיך שמה. כל אסור
 דברי יצר הרע שהוא אסור את האדם ואינו לו דבר כי אותה תמות ואין
 בעולם מי שילמד מן האמת. ועוד שאין לו שכר והוא כבד בשכר וזכו
 וכן אהבתו וכן שמועם כבד אברהם. והכל כי הוא טוב מן האמת האמת
 ואלו כי לא תאמר המאמר. בעולם הזה אין אבול בשאחה וימי. כי כבד
 כזה שלם את מעשיך. כלומר אין לך רצון אחד מאת אלהי שמה מן
 העולם הזה. אין אבול בשאחה. כל עת יהיו בקדש לבשם. עוד כאן
 הסיפור בהנאות. וכל זה חיים וכל זה הסתה בהנאות הפסולות
 ובאותות היצורים. ועוד כאן הסתה בדבר הקדש. כל אשר תמצא ידך לעשות
 בכתב עליה. הרי זו הסתה בפסולות ואלו העצבות. כי אין מעלה וחשבון
 זהו לך דין. וזהו חכמה. וזהו דין. כלומר אין לך שיעור במעשיך. הא
 למדת דבר הסתה היצר אל המאור וכן המאור אל המאור. וכן
 אמר במוח כל המעבר כלו במאור וזהו המעבר אשר ענין המעבר אשר

ביד ידו והוא אומר לו כך ואמר אומר לו עשה כך ואמר אומר לו עשה
 ועל כן צריך אדם להתחזק ולהתמיד על עשייתו ולהתמיד בהתחזקו כד
 עשה לו אי אלה בפעולתו על עשיית הכחמה שאין לו מעצור מכל אשר הענין
 והתאמה כי התאמה המתקשרת על האדם היא מזה הפעל המוחזק והיא ה
 הבטחה ועל כן נעלה הכשרים הנעשים אחר האותם כבהמות כגון
 שאמר הכתוב אדם צריך בל יתן עשלו כבהמות צדו ואמר החכם ואמר
 יודע כוח בע האדם העולה השל אעלה וזוה הבטחה היוצרת היא אעלה ואמר
 " כוח בע האדם ידע אומר על עשלו הצדקים שהיו עולה ואעלה "
 וזוה הבטחה היוצרת ידע אומר על עשלו הכשרים שהיו עולה כבהמות ואמר
 אן האפרכסים שאמר כי הן העולה והן היוצרת איין אן התאמה כי
 אם הן היוצרת בעבור קצרות הן העולה והן היוצרת יוד היוצרת שהם פועל
 היוצרת ואמר אומר כי אלה היו תרבות כיהן הן התאמה והן היוצרת
 בקרוב כשאר הזוהר המצאנו במקרא או תחסי חסם אלה ויובנות
 להיות ואמר יודע כוח בע האדם העולה אי היא לעולה וזוה הבטחה ה
 היוצרת אי היא לעולה ואמר ויודע היה אעלה כי כוח הצדק עולה לעולה
 באותו וזוה הכשרים יודע לעולה אכל אינו ענין הנב " וענין
 הדבר כך הוא כי אדם לעולה אזה הולך אל מקום אחד הכל היה אן ה
 העבר והכל שב אל העבר " כלו אן הפעל באותו בין הצדקים להעשים
 אן לא בין האדם והבטחה כי כלם יאמר וישובו אל העבר ואין בכל החי
 אי

אי שיכור אעלה בין זה וזה ואמר יודע באעלות הפעלות אים תעלה נפש
 הצדק לעולה ואמר ואמר תד עשלו הכשרים ואמר ואמר כלו אעלה אן "
 האין והוא אעלה העומק " אן כל החיים ואמר באותה העולה בין
 אים הכוח לבד " והענין הזה ידוע אן החכמה אכל החכמים בעלי ה
 האחשבה אן אן בה חופת ידוע בענין החיים והאמת כי כלם שנים בזה
 ועל כן אומר ואמר יודע כלו ואמר אעלה כי אלו היה אעלה אופנת
 היו החכמים והפועלים אעלים אולם אולם שני בה אזה חופת בחיים ובאות
 ובה אורנו כי הפעלות כולן שוות באותם שנות אל מקום האותם והעלותם
 בחייהם כי עשלו הצדק האקוה המקום השל והחזקה בטלה והתאמה בחייה
 המקום חזקה שמה תשוב באותו " ונפש הכשרים האתאמה בכלי בעלים "
 ובתאמה ואל דברה חזקתה מקדם תשוב באותו אן מקום האותה "
 ואמר נבוא העולם בדרך שלא יצרך האדם לתאמה הצדק ואל יתאמה לא
 ואמר ואל יאמר כמה היה תורה וזוה ארשעים האופנים בתאמה והתורה
 בצינים אן כי היה הפעל עול בטוב הצדקים שגם לתאמה בתאמה תאמר
 ושכרם חכמה עד אין חקר ותכלה כשאר אחר הפעל שן לא כאתה אחרים "
 וזאת יעלה לחכמה לו ואמר אשר היה לפני הבורא וברא שלום בבריתו וברא
 את האדם יחיד ואמר ברא לו ענין בפרו " והענין שליו אעלה העולם והאמת
 כיון שאמר הפעל אן את העולם נמן בלם וזוה עולם אעלה פירה ובכזה
 כדי להעלים שלום כיון שאמר לא תורה בראה אעלה יורה " ואמר האמת

והטעם כפי שלא תעשה דעת אחרת במעשה ואחרת את זה מה שאתה
 בעיניו כפי שהוא זכור לזכותה שחפץ ואחר כך בעל וזהו דרך ארץ
 הכלל דמי לאינו זכור לזכותה אינו נא רשאי לדבר אפי' קודם בעיה
 והוא אמרין במסכת חולין שיהיה דבר דם וטחן וטעם כספן ואוקראין
 דהוא זכור לזכור וזאתו ודבר דם דרך ארץ זהו בו וזהו
 ידוע ואחר כך בעל ואם לאו דהוא זכור לזכור זהו מקרה ליה מביטא על
 שיהיה מספר בשעה תלמיד הוא לאחד טאף משהו וקדש וטעם אסור לספר
 חן מדבר תלמיד אבד ואם ספר מה שיש עליו הכתוב אומר אפי'
 ואדם מה שיחול אפילו ליהיה ידוע שכן איש לא ידעו אפי' או בשעת הדין
 ובעולם הזה מה שישו כן אומר רבותי אל תרשעו אפי' מה הוין אפי'
 שמספרין בשעת תלמיד ואפי' ענהו בחילי מתעורר ואם ליה
 מקלה טפח ואכסר טפח שחפץ בכיוולו שלא היה ממך כל האבר בשעת
 תלמיד כפי לאיש הנאמר ממך ודומה כפי לכפאן עד כאן לשון
 את הדבר מאונס שחן מתבין להנאתו כן לשעתו ולא נפטר א
 אפי' כן הוא יתן טעם ואעשה הנה כפי שלא יתן דעתו על אלה אחרת
 ואין הטעם דומה למעשה כן היה לו אומר אפי' טעם חזק ליהנות מן
 השלם ואפי' שיהיה אלא לשם מצוה בלבד ושמעתי עוד בכיוולו כי
 מקלה טפח על טפח שבאלה קראו כוונ' שישו מקלה אותה לזכור התלמיד
 ונפטר ממנה אותה לומר שלא היה ממך דאמר מקלה
 ודומה

ודומה כפי לכפאן אל כפי דומה כפי שהעביר העד ובעת והנה את
 המעשה כל כך היה מקרב את התלמיד ועתה זה הפי' יצא הטעם לכל
 המעשה כי מה שלא היה מספר עמה אלא בהנ' היתה ים הוא מאותו ה
 הטעם כפי שלא ידע קול המעשים והעשים לשמע בזמן ולא ישמע קול
 המעשה במלך המלכותיים בדרך וכן קרוב המעשה מן הטעם הנה
 הוא כפי שלא תבטל שום מעשה בתוך המעשה מן הטעם הנה אלא
 ליש לזכור על זה הפי' אם כן לא היה משהו שישו על הבטן וכן
 אמר רבותי לכן כפי הבטן כלפי' למעלה שישו על הבטן הוין והם
 בעת זכור וזו אינה קרובה כי כל לבנות דומה וכל המעשים להם
 לשם לשם טובים הם ואי שחפץ את עצמו שישו לעשות כן
 ולא תבטל עליו מעשה אחרת והוא משהו את עצמו כפי להנה המעשה
 מן המעשה ותדעם תורה מתבין לעשות מצוה ושעה אותה והקרה
 נותן לו שכן נבעם זכור ואי לאינו בטוח בעצמו בך וממך את
 המעשה כפי להנ' מן ההט' שם הוא עשה מצוה והקרה מלשם לכך
 דבעת שחפץ יביטם וכן הוא כפי הוים אותה את הטעם והיה
 דעתו נפארת עמו על כך עד שמעתי בכיוולו כי מקלה טפח ואכסר
 טפח משום כעשות הוא ועל הסיני להיות חזקת קראו כי אף בשעת
 תלמיד היה מביטא לתקנו ומקלה טפח לכה מאותו הסיני בשעת תלמיד
 ואכסר בו אחר תלמיד ודומה כפי לכפאן עד שהיה עולה אותה מעשה

ביהמה כדאם להאזיב על פני הים וכל זה כדי שלא תבטל עליו טורח
 מהלכה אחת ואעפ"י שיש בענין הזה ענין בעצמות עוקר כונתו לך היתה
 ודומה המעשה הזה אמר בן דבש מעבדא בר יוסי בר חלפתא שכנס את
 יבמתו ה' בעולות בעל ודרך סדין בעל ואותו הענין לא היה אלא כדי שלא
 תהא כונתו אלא לשום המצוה בלבד ובעל הלשון הדות למאמרו כן הוא
 פירושם בעל מנחה אי אחת זכיר ואם טאכס את האשה והוליד ממנה
 בן אלא אף מי טאכס את אשתו ותלמיט וכן שיענו במסכת ב"ב מפני מה
 הניין לו לאדם כעם בעל מנחה מפני שהוא תובענה ואינה תבעות לו
 כי טאכס אתה או ואעפ"י הוא נקרא לה' כי יהושע אומר מפני טאכס
 לו בעצמך תלמיט אנוסה את ואיכא זכרנו וזכה ואינה זכרה וכן
 אמר במסכת עירובין כל הכופה את אשתו לדבר מצוה נקרא דם טאכס וכן
 בלא דעת נפיל לא טוב נמצא כי האנוש אסור אף באשתו אלא אם זכיר
 הוא ואותו מעשה יפס ואחר כך יבעול ובעל טעמוהו כמלמדה ואעפ"י
 טאכס בדעתו ובעול יפס והטעם מפני שהוא כאן בעולת זנות ואינה כ
 רבעולת אלוות ובעל נדון פי' בע נדן ואעפ"י טאכס אמר אן
 הנדן ובעל המורה שהיה מתכוין לעבורה ונדמנה או אשתו ויש
 המכילים אפי' בלתי עשין שהוא מתכוין לזנו ונדמנה לו האחות והוא סבור כי
 היא חביתה ויש שטוענים לזה הפי' אם כן יש מן הלכטים שהם בעל ת
 המורה שהיי יעקב אבינו וכו' ונדמנה לו לאה ויש ואם שרין לא
 נהיה

תורה ולא כאסם בקרבן המצות ופי' אפ"י שלא נמלכה באותה
 הלילה ואלו אי קטין בא קטין ממנה שהושיט וזהו סבור כי היא
 היא המתכוין עליה ואם בקרא זה מוכר ופולט אלא מתורתא בלשון
 קרא ובעל מורה דאמרה ליה לא בעינא אן ואעפ"י הוא ממש עלה טע
 הכי היא אכלו כאן דנה ואפי' מדמנה ומפסא האחרת בעל מנחה שהם
 מתקוטטין וכן וליה וליהא ההיא אינה אלא מתוך זנות טאכס מתוך
 חסדה ובעל שפירות שהוא לבד או להיות לבונה ואין בהם כונת
 מהבא והרי הם כאן טאכס הכסר זנות וכן והנכס יקרא ובעל זנות
 הלב שבו לזכרה ויולדה תחתיו ואעפ"י טאכס באנו עליה לזנות
 אלא כן שטוען אותו בלשון ופי' בעל זנות ואמר כי הוא בא
 עליה בעל שרבוטא כאשכ פירשנו ואעפ"י שהוא מלמד על אשתו וזמן
 וזמן דעתו על אשה אחת ואפי' אשתו נשתי בעל חסדה שהוא תובענה
 בפה היי היא כאלה ואסור לקיימה אבל מי טאכס מורה אותו בדבר
 ידיו ומתקוטט לפניו כדי ליתן דעתו עליה ויזקק לה על זו אמרו דבורה
 שיוצאין ממנה בעם הכנים ובעושים כלואה אמר טעמיה כן יעקב
 וזכא ממנה יטעב למאן כי ואפי' יטעב וזכר זונה ובעלם וכן
 והטעמוהו טאכסו שנואה ומתקדק בלשון תלמיט הוה להי לאה אמר
 שנואה היתה מפני רחל ואעפ"י היה יעקב אבינו נקרא לה בעצמך תלמיט
 איחת היתה זנויה לפני עזר ויש ואם קראה את שמה וכו'

ואחר לפי כחו והאחד מהם הטילים טרם בכל יום ואפשר כי עליהם נאמר
 שיהיה השואל דומה למי שיש מהם מלכות אשרת ומדעתה כדי שלא יתקרב
 יצנו עליו כאלו האומות והכל מעצמה תלמידים חכמים אין לעשות שהיה
 אצלו רבותי אשר פתחו יתן בעתו מערב שבת לערב שבת וכל שכן
 הן העצמות האחרות של נאלים ושל ספעס עוד נאמר כי העצמות של
 שבתו חכמים נאלי תשוקת האלה הן לאיני נאלי אע"פ מהם אלא ה
 מדעתה ואם יצטרך אל האשמה הוא מעצמות בידו להפסיק כי היא העצמות
 הן הפחות למאמרו להכל בו הן העצמה ועל הדרך ההוא ההדומה לעצמו
 כפיצו יצנו ולא יאלי תאמרו בדתיות השואל ותאמר בו הקרבה היאן ביד
 שלא תשאל עובדת כי שאל מתוך הכעשו את יצנו והתאמר שאל תשאל ה
 מצותו עוד נאמר כי העצמות שבתו חכמים על דרך הסתם קפשו
 אותם כי אמרו דעת האלה שהיו אחר פיסת מעלה ככך לפי מה שהיו
 כחו ותענון אבל אם יראה שהיו מקבלת אומות מעלה והיו צריכה
 וכן בהשתלשלותו שאלו והשקטתו אפשר היה הוא חייב לשארה בדבר מצוה נאלי
 אמרו צדפותים אמר דבר חייב אדם לשארה את אלתו בדבר מצוה
 אפי' שלא בשעת שבתה ואפי' היא אימוברת וכל שהיא צריכה לאומות מעלה
 קאמר ואמר יהושע בן נוי היוות באשמה שהיו יצאת חטא נאליה
 פוקדה נקרא חטא שטא וידעת כי שולם אהלך ופקדתונך ולא תחטא
 נאלי בשעת עובדתה דאורייתא היא דבר שאלה כסותה ועצמותה לא ירבע
 אלא

אלי ואם אפי' שלא בשעת שבתה וכל שהיא צריכה לאומות מעלה וידוע
 אמרו חיים אדם לפקד את אלתו בשעת שהוא יצא לדרכו ואמרו התם
 אפי' בשעת וסתה נאלי שאלה כיון דוסתה דבין באקום מצוה לא
 נאלי וידוע אמרו באסכת בלה מה יאלי אדם ויהיה לו בעם יעלה חפצי
 שמים וחפצי אלתו אלו הם חפצי שמים ופחד מעצמותו לעולם לעצמו
 פקדו פקדו אומותם ואלו הם חפצי אלתו כלומר אומות יתעלה בשעת
 תשאל כי יהושע אומר ישארה בדבר מצוה ואמר שואמיו את כל אלה
 שהאדם חייב לעצמו חפצי אלתו ושאלה באמצוה זו בכל שעת שהיא צריכה
 לה עליו הנהיגו שאלה השואל דומה והיאן מקרב בן תשיתו לבדו
 על האדמה ומאליכנו אחיה אל הבלי השולם ונאמר בעצמה ועל כן
 צריך האדם לשאל את האומות ולהכעשו את יצנו בדתיות השואל כדי שלא
 יצא יצא אסור חייב יצא עולם ואמרו לכבודו הן שאל חסידים נאליים
 והיו נאליים את עצמם בפניה נאליים ומה מהם אי שלא היה דומה להנה
 דאבולסוס נאלי כן ל יהודה בן אלהי והיה מהם אי שביע אאלתו
 אחר לקיים מצוה פניה ונבנה וכל אחד ואחד היה נאלי את עצמו לפי מה ש
 שיהיה אצלו את עצמו ונאליה במה תקבלה וכן אמרו באמצה על שכן ה
 היצב אבדחם השלים שאלו עליו נאלי בלכות יי דבין איש נאלי אומות שולם
 אחר דור עשה שאלו חלומה וראה שאלו היה יכול לעמוד בו שאלו עליו
 והרץ שטא לפי חלל בקרבן פני אבדחם השלים שאלו היה יצנו כן

ועשו כח וצדק ולא היה צריך לעשות עמו אחרת כמו שאמרו בדרום
 כחלה אברהם שא היה מורא ואלו על ראש ימים ולבנות אברהם
 שהאילו על ראש ימים שהוסף לו והאילו על שתי עינים ועל שתי אזני
 ועל הצד אלא דוד היה יצור קלה וחזק והיה צריך לעשות עמו אחרת
 בל יס וכן שראה שא היה יכול לעמוד בו עמו עליו ורצונו
 ש לפיכך הנה במעלות ובטקס ויש טעמים שפירש מן האלה
 למי כ כאה שחזק היתה היתה אל האיסור וכן כדברי זה וכן
 כדברי זה כיון שראה את צדו מתקנה עליו שם את פניו והכעשו ולחם
 עמו עד שהכעשו והכחשו וכן כל אדם צריך לעשות כן כל אחד ואחד
 לפי מה שהוא מצוי את עמו ואם כואה הצד הקדול והטוב האשה
 והדור הטוב והכעשה היצור הוא יעבדו הכסף והעושה והענינה
 במאכל ובמשתה כן שיהיה מן הרוח הטוב והחיות החזק ואי שיהיה
 יעבדו עליו והמאכל המעט שיאכל יהיה מתקן ומתקן יפה בעבודת
 אש יעבד עליו ותהיה כפשו מקבלת והתביישה בארבע ממנו ולעולם
 יעבד מעט מצד צדו והמלכות האמות ולא ישתה יין כי אם מים
 וכן יפה כדי שלא תהיה דעתו עליו ועל זה הדבר אמרו רבותי אל יסעודה
 שהאמת אסור דרך אמת ושת תקנות צדו יעבדו הנה
 האחר שלא תיקנה מכלתו והשעה כי היא פועלת היצור ולבין התאווה
 וכן שאמרו בסעודה כן הדור לכל הנאות העולם ותענין שלא
 יאול

יאלו האדם אדם כל האמות ואין צורך לו לילמוד האדם את
 עמו מן האמלים שהוא מצוי בהם לכן מדיקס אותו כן האוכל
 דברים המדיקס אותו ואפשר לו דולתם הרי הוא פועל בעצמו ופועל
 בעצמו מצד שהוא הולך אחר האמות ואינו חושש על אמת ופכו
 והוא היה דרך היצור הרם ועצמו הסלית והסיתו מדרך החיים אל
 דרך האמות וזה כל חי מדבר שאין דרך ליצר הרע עליו אלא מדרך
 ההנהגה ופתח דרכו מן האמת אליו ואם ילמוד את הפתח אינו
 צריך ללמוד אחר ופכו עכשיו הכל לפיך בתחלה השער הזה
 כן דרך היוסף הליש הוא מיעשו ה' ואלו האמות מן האמות לו
 ואחר הקבל אותו במלוא האמות בהנהגה והשיא את כפלו והיותו לזקק
 כל עת ולביתו עובד אל המצות יסיתנה אל האסור הקל ומן הקל
 אל החמור כאלו אמרו לו ועל כן הזהר בהנהגה ואם תהיה בו את
 נצחך והמעט מתאמת מן האמות לך מוכנה אתה לא יסיתך עוד
 יצחק אל האסור כל יעלה על לבך דבר אחר מיד אתה נועם קל ותומך
 בעצמך באותו י' נאסרה באסור וי לא כל שכן וכוון שאתה נושא
 קל ותומך זה עליו מוכנה לך שאתה פועל מן ההכרח וכל שכן מן ה
 האשמה ואל תענה האדם עמו יעל כן יתחיל לבן ויתקדשו מעשיו
 וטעמו ויתעצב מוחו ויהיה הפסח מוכנה מלכדו כי יבטל מן התורה

ואין ההפלה ואם יאמר לא תורה תורתו מיילכת ולא יספיק להלכה והלכה
השמועה לפי שכן המורה נקראת כאלו מתוך שמה " ואלו יאמרו אדם
שלא מל שמה מורה ואלו המורה מורה רק להיות עיניו פקוחות כדרך
היכל ויהיה נראה עליו פן יאמר כל המורה " ואם יחלש לבו על מיעוט אכולת
טוב לו שיהיה שם פגמים ביום מעט מעט ואלו יאמר ביום בפעם אחת
ואם לא ידעו לו לאכל שם פגמים ביום יהיה אלו מן המחקרות המילכות
את הלב ואלו מהם מעט ויתחקק וכן " גם אם יראה בעצמו ובעצמו
שהיה נכון והמטות יום אז יאמר בעצמו יתעבה לפי תקנתו כי הניח
במעשה והוא נכון לו נקרא קדוש ובלבד שלא יבטל מן המורה אומן האמות
בעצמו " גם השבעה היא המורה התורה ויכיר את עצמו בה מן העברה
כאשר אמר בעצמו בעצמו חתומי " לכו עד הבקר " אמרו חכמים שהיה
יבין מקטן עליו כל הילה ואמר בו אתה פני והיא פניה והאלה נקרא
במעשה וכן ובעלה ותורה קנויה וכן בבעלה " קפן בעד ושלשם כדרך
היכל ח"י " אם אעשה זאת ואלה אמר לכו עד הבקר " כן כל האדם
יכול לדעת בעצמו הנדך להיות טוב לו אם הכעשה או השבעה " ואם
חזק לטען טוב מן הכעשה ויבטל הכעשה כאלו אמרתי ואם יבטל עד
אל השבעה ילכו ויסיים כעצמו לאמר דוד בלעמו ואריותה וטאמר " ו
אלפתי נקרא " והוא כל הנדכים טאמר האדם את שינו מל מה
לאינו

טאמר עליו ואף אם יאמר חתומי " ואלו יאמר ואלו יאמר ביום
ובסוף כעצמו טאמר על אומת האיש שמהה אלוה הנדך ולא הכיר
בה כל יאמר ואמר עליו כמה גנוב אדם זה שלא הכיר באשמו
ואם יאמר את בעדו נאמר לכו נאמר ויחזק טאמר ואלו שמונים
נאמר כולו שמו בן שלום שלום חתומי טאמר חתומי נאמר והם
הכאות והמחשבה והמחשבה " ואם יש בו החוש בדבש " הוא המעשה
את המעשה והוא חוש השמים אינו קדוש לחוש המעשה כמו חוש
הכאות כי הוא מביא חיד אל חוש הלב וחוש הלב מביא אל המעשה וכן
זה הנדכי הכעבה ולא תהיה אחרי לבבכם ואחרי עיניכם " ואמר
באנך שם וליבא תבין סדורי דחטא אינו " וכן אמר החכם ת
תעשה לבך וי ויעתך דכח תעשה " הב לי לבך ויעתך ואמר ידע
דאח דליף " וכאשר לכל האנשים כלם לידע האדם את נפשו ויכיר
את כמו ויתן את לבו לוי יעבד ואמר יכיר ומורה " יעשה ואי הגדירו
עין טאמר דוד לשלמה דע את אלהי אבך ועבדו כלם שלם ואם הוא
נשם מעט כל ח"י אף הוא נאמר כלבבות ונפלה במחשבות וידע כל
כזה שאינו נכבד מן הניכר ואינו מחובר לו כי כל מחובר מוקבל וכל
מוקבל מחוש והבואת ית' אין בו אחת מן אומת האלה כי הוא קדוש
לא מוקבל ולא מחוש " אף כי הכובא ברא את הכבא יל מאין ואם יל

